

Obsah

<i>Téma Žižkov Sobě</i> Michaela Púčiková Žižkov Žižkovu	.04
<i>Žižkov Sobě</i> Michaela Púčiková Na ulici se stane spousta dobrodružství.	06
<i>Žižkov Sobě</i> Kateřina Eva Lanči Divadelní punk z Ostravy	08
<i>Žižkov Sobě</i> Vladimír Hulec Sny plné obskurních obrazů, absurdních situací a nekorektních gest	10
<i>Žižkov Sobě</i> Jakub Pech Posvěťme si na Plečnika	16
<i>Žižkov Sobě</i> I. Pražské mistrovství středních škol ve stolním fotbale	18
<i>Žižkov Sobě</i> Parukářka ska fest	19
<i>Žižkov Sobě</i> Sto dvacet! Sto zvířat!	20
<i>Žižkov Sobě</i> Dopravního hřiště	21
<i>Žižkov Sobě</i> TNF a jejich Phantomysteria	22
<i>Žižkov Sobě</i> Žižkov Sobě žije i sportem.	24
<i>Žižkov Sobě</i> Chinese Man: Hiphopové kung fu.	26
<i>Žižkov Sobě</i> PROGRAM ŽIŽKOV SOBĚ 2011	28
<i>Hudba</i> Ondřej Stratilík Lisabonský uragán na afrických křídlech	30
<i>Hudba</i> Jiří Špicák Zbytečně nespouštět kotvu	32
<i>Hudba</i> Petr Dorůžka Souad Massi podruhé v Praze.	34
<i>Hudba</i> Petr Dorůžka Futuristická mutace šamanského nástroje	36
<i>Hudba</i> Petr Dorůžka Koncentrovaná euforie z africké zoo	38
<i>Hudba</i> Ondřej Stratilík Ten od Stinga.	40
<i>Hudba</i> Jakub Pech Lanugo – chmýří, které se umí naježít	42
<i>Hudba</i> Ondřej Bezr Vladimír Merta si pozval kolegy, kteří lemují jeho dráhu	44
<i>Střípky</i>	46
<i>Lidé z Paláce Akropolis</i> Jakub Pech Michal Hons	48
<i>Divadlo</i> Nina Vangeli Bad Clowns viděno dvěma!	51
<i>Divadlo</i> Lenka Dombrovská Bad Clowns viděno dvěma!	53
<i>Film</i> 8. Fresh Film Fest Mezinárodní festival debutů a studentských filmů	54
<i>Fotogalerie</i> Radek Bártík	56

Tady na tom místě měla být reakce na jeden článek, který opět vyšel proti Akropoli. Řada umělců, kolegů z pražských klubů, divadel, ale i diváků nám vyjadřovala podporu a s ní spojenou nevoli s autory různých útoků v posledních letech. Všem děkuji! Bojovně mne vybízeli k energické reakci, tak jsem sedl a začal psát, rozplétat různé lži a stavět k nim skutečnost, ať si to každý srovná ve své hlavě. Je to elaborát o osmnácti stranách, který uvádí holá fakta a následně analyzuje, kdo a s jakým záměrem stál za jednotlivými výpady.

V roce 1980 jsem založil Junior klub Na Chmelnici a deset let jsem byl jeho dramaturgem. K mým nepsaným „pracovním povinnostem“ patřilo každodenní hledání cestiček, jak proklouznout sítí estébáckých nástrah. Důvodem jejich vzniku byla snaha o absolutní kontrolu kulturního života. Navazovala perzekuce jakýchkoliv pokusů o projevení jeho rozmanitosti nebo snad dokonce o přirozeně lidské vyjádření svobodného názoru. Dnes žijeme v jiné době a „ideový obsah“, respektive dramaturgická náplň klubu nemůže být prvoplánovým důvodem k jeho likvidaci. Metody a cíle určitého typu lidí však zůstávají stále stejné, ti lidé se neztratili a žijí tu pořád s námi.

Palác Akropolis sice znovu vznikl již v demokratické společnosti, ale vedle podpory řady lidí a institucí byla s tímto faktem, již od počátku, spojená zjevná nelibost určitých kruhů. Ta zesílila v okamžiku, kdy se Václav Havel stal čestným předsedou Nadace Pražské „5“ a byl tak první oficiální osobností, která podpořila smysluplnost vzniku Paláce Akropolis. Na jednání s vysoce postavenými zástupci jistého bankovního domu, na které jsem byl za Akropoli přizván, mne proto nepřekvapilo, že sedím proti bývalému vyšetřovateli, o kterém jsem v minulých dobách slyšel od přátel z disentu.

A tak bychom se mohli prokousávat těmi osmnácti stranami až do současnosti. Jenže strůjci různých výpadů fakta slyšet nechťejí. Vzpomněl jsem si na, tuším,

Schopenhauerovu větu, kterou použil Fitzgerald jako motto jedné ze svých knih a která mi utkvěla v paměti: „Pravda není prostitutka, která by se věšela na krk každému, zvláště ne tomu, kdo ji nechce poznat“.

Vedle toho se zřejmě opět dostáváme do doby, kdy „vizitka podniku“ šikanovaného určitým typem a okruhem lidí je součástí dobrého jména divadla a je v naší České kotlině častou daní za snahu, dělat svou práci dobře a poctivě. Filozoficky jinde, ale systémově obdobně, to funguje v případě bulvárních médií a některých umělců.

Ale proč bych dlouhým výčtem faktů měl trápit ty, pro něž svou práci děláme, tedy diváky. Ti vnímají to, o co se snažíme, co děláme, a šířené lži je nezajímají. Případných pochybností se zbavují kontrolou faktů z veřejně přístupných zdrojů.

Morální satisfakci je pro nás tedy skutečnost, že diváků na akce Paláce Akropolis stále přibývá. Tak jsem zpracovaný elaborát uložil, časem ho předám historikům k jejich bádání. A stejně tak jako v posledních čtyřech letech nebudu v rámci aktivit Paláce Akropolis na šířené lži reagovat a budu se opět věnovat pouze jeho poslání.

Mám tu milou povinnost pozvat vás na akce projektu Žižkov Sobě (dokumentace a galerie na webových stránkách projektu), které v rámci loňského ročníku navštívilo více než třicet tisíc diváků. Tak jen doufám, že nám bude přát počasí (pro většinu akcí však máme i „mokrou“ variantu) a letos zaujme program projektu ještě více návštěvníků. Laskavé pozornosti bych doporučil i akce dalších projektů, zmíněných v textu dále a konaných v Paláci Akropolis. Detailní přehled o aktivitách Paláce Akropolis získáte v měsíčních tištěných programech nebo nejaktuálnější na jeho webových stránkách.

Přeji příjemné prožití léta!

Lubomír Schmidtmajer

▼ ▼
ZIZKOV
SOBE
▼
2011

*Žižkov Žižkovu
aneb osobní ohlédnutí*

Trochu jsem záviděla obyvatelům evropských měst tu nenucenou lehkost, s jakou se u nich v letních ulicích objevují muzikanti, herci, žongléři, performeři. Ne že by se mi všichni zdáli úžasní, ale záviděla jsem jim tu možnost zastavit se, nebo jít. Možnost ochutnat. A Žižkov Sobě tuto možnost nabídl i nám.

První ročník zavedl tradici šapitó pod stadionem Viktoria Žižkov – mimochodem myslím, že nejsem sama, komu tam po zbytek léta trochu chybí. Trochu hluché místo našlo s cirkusovým stanem svůj raison d'être, důvod k existenci. V šapitó se vystřídal několik divadel: Continuo, Teatr Novogo Fronta a japonský performer Nori Sawa. Pražačka nabídla dva dny pro milovníky sportu – turnaj ve fotbale, možnost vyzkoušet si jiné sporty jako badminton, petanque i exhibici akvabel. Publikum nadchli bikeři, exhibice na skateboardu a mistři světa ve footbagu. Pod žižkovskou věží asi náhodné kolemjdoucí trochu zaskočily ženy z Foersterova komorního sdružení, což je jeden z předních českých pěveckých sborů. „*Zpívat v plenéru a pro nepřipravené publikum byl pro nás opravdu nečekaný zážitek, tím spíš, že na posluchačích a náhodných návštěvních bylo také znát určité překvapení, ale zas bylo velmi příjemné vidět, že lidé přicházejí a zůstávají... těch, co s námi zůstali pod věží, si opravdu ceníme,*“ hodnotí ojedinělé vystoupení Helena Vonková, dlouholetá členka sboru. Večerní Parukářka nabídla prostor hlavně místním umělcům: Martě Elefteriadu, Stanislavu Barkovi, romské kapele Guločar a hlavní hvězdou večera byli Děda Mládek Illegal Band. Dětský a rodinný den na dopravním hřišti na Židovský pecích založil tradici klidného nedělního trávení času. Závody na kolech a koloběžkách bavily malé děti, tatínky a kluky lákaly popelářské vozy a vhod přišlo i občerstvení. Další ročník přinesl letní červnový termín a zahájila jej výstava prací mladých sochařů v Rajské zahradě. Vtipné plastiky nečekaně rezonovaly s členitým prostorem nového parku. Ve sportovním areálu na Pražačce se opět odehrála sportovní část programu, nejvíce obdivovatelů

přitáhla přehlídka modelů – letadel, lodí a aut na dálkové ovládání. Šapitó pod Viktorkou nabídlo divadlo pro děti i dospělé a muziku. Nejvýraznější hudební akcí bylo dvojdenní živé provedení CD Hudba 100% mužů, což byl ojedinělý projekt českých hardcore, metalových a rockových kapel, které po svém nahrály a nazpívaly písně z Osvobozeného divadla a tím je vlastně znovubjevily pro své fanoušky. V dopoledních hodinách se šapitó otevřelo dětem – s Ančou a Pepíkem sem ze Smíchova přicestovaly Buchty a loutky. Kde se lépe hraje, prozrazuje Kristina Maděričová z Buchet: „*Hrajeme rádi venku. Kdekoli, na zahradě, na náměstí, pod stromem, ve stanu... Náhodný divák se zastaví, okomentuje, chvíli vydrží a jde dál. V lepším případě si zapamatuje, kdo to hrál, a příště na nás přijde, i když pravděpodobnost je spíš mizivá. Nevadí. Hráť venku je fajn.*“ Na Parukářce okouzly hračkovské Male instrumenty z Polska a o den později roztančily plný park české reggae a ska kapely. Druhý ročník uzavírali jedineční International du Vetex na náměstí Jiřího z Poděbrad.

Loňský ročník zahájila výstava fotek z let minulých a divadlo Decalage na náměstí Jiřího z Poděbrad. Šapitó pod Viktorkou znovu nabídlo vybrané české a i jiné divadelní kousky: tradičně Teatr Novogo Fronta, divadlo Continuo, Vosto5, Činoherní divadlo Ústí nad Labem, Buchty a loutky. Ačkoliv představení slibovala všechno, jen ne nekomplikované oddechové kusy, bylo v šapitó většinou vyprodáno. Parukářka se stala hlavní pražskou ska scénou, na kterou slovenští Polemic přilákali davy. Parukářka má, kromě krásného výhledu a dobrého dopravního spojení, velkou výhodu: svažité terén, který umožňuje užít si koncert i bez mačkáání a s dobrým výhledem.

Návštěvnost třech ročníků ukazuje, že si Žižkov Sobě své diváky našel, a to určitě nejen ze Žižkova. Většina z nich oceňuje, že program nenabízí tisíckrát ohraná jména, že hledá stále nová místa. Že si jde svou cestou, která vede jinudy než ta na Okoř nebo mezi ploty, že je někdy drsná, možná i méně pohodlná... Prostě že Bořivojka není Pařížská a zaplaťpánbůh za to.

Michaela Púčiková

„Na ulici se stane spousta dobrodružství“

říká Irina Andreeva, zakládající členka divadelního souboru Teatr Novogo Fronta, který se zúčastnil všech ročníků festivalu.

Liší se hraní na ulici od toho divadelního?

Je tam všechno větší. Není tam strop, je tam obloha. Herec musí být větší a nepatří tam žádné drobnosti, detaily. Stejně jako hudba musí být hlasitá, tak i herecký projev musí být svým způsobem křikem. A když se po létě, kdy hrajeme na ulici, vrátíme do divadla, tak máme pocit, že se tam nevejdeme. To si člověk zvykne, že je větší než jeho tělo.

Ale v Česku moc pouličních festivalů není. Takže kam jít?

Nejlepší festivaly jsou v Polsku, tam i malá města mají třicetiletou tradici pouličních festivalů. Velký festival je v Gdaňsku, samozřejmě i ve Varšavě. Loni jsme hráli na obrovském mezinárodním festivalu v Białymostku.

Liší se od sebe publikum v jednotlivých zemích?

Ano. Trochu zjednodušeně by se to dalo rozdělit na Západ a Východ. V Holandsku, v Německu jdou lidi do divadla, protože čekají estetický zážitek, chtějí, aby to bylo hezký, nebo aby to bylo drsný, ale propracovaný. Divák v Polsku, Slovensku i Rumunsku čeká od divadla poselství. Forma není tak důležitá jako obsah.

Jsou víc emocionální?

Spíš mívají otevřenější duši. V Itálii jsou lidé také emocionální, ale jsme pro ně exotika.

My Slované máme společné kořeny, společnou historii, zkušenosti a máme slovanský temperament i smutek.

A co Češi ?

Ti jsou napůl mezi Východem a Západem.

Na Žižkově jste většinou hráli v šapitó, čemu se to více podobá – divadlu nebo ulici?

Šapitó je zvláštní věc. To není divadlo. Atmosféra je jiná, lidé čekají zvláštní dobrodružství a jsou velmi blízko, vidím jim do očí. Zároveň jsme vydáni napospas živlům a to tomu dává nádhernou romantickou atmosféru. Fouká vítr, tak se nafoukne. Když přší, tak tam trochu přší, jsou slyšet zvuky z ulice – auta, houkačky.

Ruší vás na ulici zvuky, lidé či psi?

To si člověk zvykne a musí být trošku od rány a být připravený. Může začít něco hořet, může přijet auto, které mělo přijet jindy, nedávno se nám stalo, že nám nešel otevřít kufr auta, ve kterém ležel herec... Na ulici se stane spousta dobrodružství.

Na zvuky nereaguji, moc je nevnímám. Člověk musí být soustředěný, musí diváky vtáhnout do děje, což samozřejmě neznamená, že je hluchý, ale že třeba zvuky z ulice ustoupí do druhého plánu.

A kde a co budete hrát na letošním Žižkov Sobě?

12.června na náměstí Jiřího z Poděbrad představení Phantomysteria.

Michaela Púčiková

Divadelní punk z Ostravy

Hvězda ostravské nezávislé divadelní scény, klasika mezi znalci extrémních/experimentálních divadelních počinů – Bílé divadlo – přijíždí poprvé zahrát v rámci multikulturního festivalu Žižkov Sobě. Popadněte blízké osoby a vyražte se spolu s nimi kulturně občerstvit na překvapivé představení vedené taktovkou Jana Číhala a jeho divadelních souputníků.

Amatérské divadelní seskupení je složené z osob všelijakých povolání. Má za sebou více než třicet let práce na pomezí fyzického divadla, happeningu, pouliční performance až představení-rituálu, aniž by ztratilo nadsázku a humor. Hranice mezi divadlem a životem bývá často porušována, překračována, borcena. Diváci hrají hru ve hře spolu s herci, jako tomu bylo např. ve velikonoční performanci „Poslední večere“, apokryfně pracující s biblickým námětem, kdy diváci spolu s herci hodovali a zpívali na skutečné hostině, a přitom byli součástí divadelního obrazu události. Autenticita hereckého projevu, naturalismus hereckých akcí poskytují prostor pro divadelní symbolismus i magičnost takového zážitku, představení se stává obřadem. Tak tomu je i ve hře „Červený kohout letí k nebi“, která je vystavěna na principu masopustního průvodu, pracuje s živým kohoutem, se zpěvy. BD často a rádo vystupuje v ulicích, v parcích, ale i v hospodách a klubech, akce tak často nabývají rázu site-specific performance. V rámci pouličního divadla soubor také s profesionálním nasazením i punkovou grácií objel řádný kus světa.

Bílé divadlo charakterizuje zarputilá odvaha jak na cestě dramaturgické, tak na cestě ztvárnění nesnadných témat, která si volí. Námětem jednotlivých kusů často bývají básně, próza nebo výtvarná díla. Originálně pojaté klasické literární předlohy, jako např. Faust, Čekání na Godota, Tristan a Izolda či Máj, se střídají s inspiracemi mimoliterárními, jako jsou obrazy Lyža-

řů od M. Velíška. Jejich zpracování souborem BD patří dnes již mezi kultovní díla české alternativní divadelní scény a rovněž je jedním z hlavních „vývozních artiklů“ českého divadla vůbec. Lyžaři z představení „Ty, který lyžuješ“, lyžující po scéně či plenéru, jak je pánbůh stvořil, jsou absurdní podívanou s transcendentním přesahem, melancholickou groteskou, obrazem navýsost českým.

Představení tohoto experimentálního souboru často vznikají kolektivní režii. Ovšem duší a jádrem souboru (stejně tak jako ředitelem, hlavním režisérem, hercem, ba i skladníkem) je ostřílený divadelník Jan Číhal. K východiskům a začátkům své tvůrčí činnosti na sebe v rozhovoru, který s ním uskutečnil v r. 2002 Jan Roubal, prozradil mimo jiné např. „... ACT Studio, Někde něco, K.klub spolupráce s divadlem Aureko – to všechno byly pokusy o divadlo, které se tehdy silně inspirovalo J. Grotowským a Living Theatrem. Četl jsem, co se o tom dalo, a musím přiznat, že se mi i podařilo v polovině sedmdesátých let účastnit se jedné z dílen wrocławského Theatre Laboratorium. Byla to pro mě samozřejmě důležitá zkušenost...“ Nutno také zmínit další významné aktéry souboru, především bratry Jičínské a literárního inspirátora, dramaturga souboru a básníka Vladimíra Machka, kteří se podíleli na scénářích mnoha her. Divadlo ovšem oplývá proměnlivým počtem členů, leckdy je na scéně lidí padesát či více, účinkují rodinní příslušníci i, jak již bylo řečeno, sami diváci.

Bílé divadlo odvodilo svůj název od bílé barvy, která obsahuje všechny odstíny barevného spektra. Ve shodě s touto skutečností představuje programová náplň Bílého divadla rozmanitou směsicí odstínů života, vždy řádně odstředěnou do čisté podoby divadla – obřadu, živé akce, čisté svou vzácnou autenticitou i radostí z tvorby, obdivuhodné svým nadhledem.

Kateřina Eva Lančí

A custom-built, dark brown metal truck with a flatbed and a large hydraulic crane arm, parked outdoors. The truck has a boxy, industrial design with multiple levels of metal framing and a large, polished metal crane arm extending from the back. The background shows a building and bare trees.

*Sny plné obskurních obrazů,
absurdních situací
a nekorektních gest*

Skupina Spitfire Company se dala dohromady během příprav projektu Hlas Anne Frankové, jehož premiéra se konala 4. dubna 2007 v NoD. Na mapě Prahy se náhle objevila silná, generačně spřízněná „kompanie“ s touhou a schopnostmi pracovat dlouhodobě, seriózně a experimentálně na formách a projevech současného tanečního, fyzického a mimického divadla. Mezi zakládající členy patřili a dodnes hlavními postavami jsou režisér a dramaturg Petr Boháč, herečka, režisérka a choreografka, tehdy čerstvá absolventka HAMU Miřenka Čechová, mim Radim Vizváry, performeři Petr Reif, Petr Vaněk, Jindřiška Křivánková, Iris Kristeková. Ale skupinu a její divadelní projekty tvoří jen oni. Řada performerů a spolupracovníků přibyla a (snad) nikdo zcela neodešel. Spolupracují s umělci mnoha oborů a profesí – s výtvarníky Janem Míkem a Jiřím Sozanským, hudebním skladatelem Janem Kučerou, scénografkou Michaelou Hořejší, DJ Matušem Hekelou, světelným scénografem (light designerem) Martinem Špetlíkem...

Za čtyři roky své dosavadní existence vyprodukovali na desítku inscenačních projektů a stali se jedním z nejvýraznějších – a možná i nejvýznamnějších – představitelů současného pohybového divadla u nás. Založili festival Nultý bod, zúčastnili se – především s Jiřím Sozanským – řady vernisáží a jednorázových akcí. Pořádají dílny pohybového a tanečního divadla, jezdí do zahraničí, navázali kontakt s wrocławským Institutem Jerzyho Grotowského a několika významnými evropskými performery, hrají po celé republice i v zahraničí, na našich i zahraničních festivalech získávají ocenění. Propojení

fyzického divadla, živé hudby a výtvarného umění (často také „živého“ – přímo na jevišti vznikají výtvarná díla) je pro Spitfire Co. (a její odnož Tantehorse, zaměřenou především na moderní pantomimu) charakteristické a pro jejich divadelní myšlení, tvorbu a cestu zásadní.

V Praze vystupují převážně na – dalo by se říci – své domácí scéně, v Hale C v Drahobejlově ulici č. 17 v Libni, v holešovickém Studiu Alta@. Často je můžete vidět v Divadle Roxy/NoD a – možná nejčastěji – právě zde, v Paláci Akropolis. V našem divadle uvedli snad všechny své inscenace, jednou za čas zde mívají několikadenní festival, Miřenka Čechová připravila projekt ženského divadelního improvizacího punku Impro punk, provokativní improvizovaná setkání tří performerek – spolu s ní ještě Jindřiška Křivánková a Iris Kristeková – spojená s následnou Tančírnu DJ Mashouta.

V sobotu a v neděli 1. a 2. května zde uvedou premiéru svého nového celovečerního představení Bad Clowns. Byla to příležitost, abych je – mailem (Miřenka Čechová byla v tu dobu na stáží v USA) – vyzpovídal. Jako téma jsem zvolil základní otázky smyslu a jejich kořeny, sny a vize „bytí“ v divadle. Pořadí odpovídajících nechávám tak, jak mi přicházela elektronická pošta. Myslím, že se vytvořil docela „zenově“ přesný tematický a filozofující oblouk vypovídající o Spitfire a jeho tvůrcích to podstatné.

- 1/ Co je pro vás divadlo? / Proč je děláte? / Co jím chcete říct a čeho dosáhnout?
- 2/ Kdo (případně jaké divadlo či soubor) je vašim divadelním vzorem? / Jaké jsou kořeny vaší divadelní cesty?
- 3/ Jaký je váš divadelní sen? / Jak si představujete svou divadelní budoucnost?

hladovím po autenticitě...

MIŘENKA ČECHOVÁ (spoluzakladatelka, režisérka, choreografka, performerka)

1/ O tomhle tady ve Washingtonu (její dopisy z USA najdete na internetových stránkách Divadelních novin – www.divadelni-noviny.cz) vlastně furt vykládám, a tím se vymezuju k tomu, co je tady. Takže nějak stručně...

Divadlo je pro mě setkání a sdílení zkušeností mezi mnou a divákem. Divadlo musí zneklidnit, rozrušit, atakovat diváka, aby ho změnilo. Aby mu přineslo novou zkušenost, novou dimenzi vnímání a porozumění světu. Dělán je, protože musím. Není jiná možnost. Neustále a ve všem hledám smysl. A dost často ho nenacházím. Našla jsem svůj pramen smyslu v tvůrčí činnosti, zdroj toho, proč jsem „já“. Jenom tvůrčí činnost (a to jen URČITÁ, s určitými lidmi a za určitých podmínek) mi dává naději v to, že má smysl BÝT. Když tvořím, přesahuji se. Dotýkám se něčeho, co je mimo mě. Co mě odvádí ode mě samotné.

Teď se mi výrazně mění úhel pohledu na umění vůbec. Mám pocit, že se mi divadelní poetika obrací naruby, a tím i moje mise, co divadlem chci říct a čeho chci dosáhnout. Chci dělat „art, co mluví“. Chci se vykašlat na estetiku a přijít blíž k divákovi. Hladovím po autenticitě. 2/ Nikdy jsem neměla vzory, ani v dětství. Ani své hvězdy a miláčky. Mám zásadní osobnosti, které mě nějak ovlivnily, především v tom „lidském“. Jsou to jedna z těch zázračných setkání, u kterých nezáleží na tom, zda jsou skutečná či fiktivní: Sabine Seume, Sumako

Koseki, Mossoux-Bonté, Charlie Chaplin, Boris Hybner, Jiří Kylián, Peter Greenaway, Jiří Škvankmajer, Anne Bogart...

A kořeny? Poprvé jsem stála na jevišti v sedmi letech v Čapkových Ze života hmyzu – hrála jsem malou mouchu – číšnici. Měla jsem silonová křídla a vůbec jsem nevěděla, co se děje. Od deseti až do osmnácti jsem stála na velkých oficiálních jevištích (Staváč, Narodák, Státní opera) sešněrovaná a hladová, abych si mohla sáhnout na dno a zjistit, že tudy cesta pro mne nevede. Pak přišla DAMU a HAMU paralelně, velký úlet, velká škola. Zásadní bylo setkání s Petrem Boháčem, tehdy dramatikem.

3/ Mám mnoho snů, ale ty se nedají ovlivnit, protože přicházejí samy, spontánně v noci, a já si je pak každé ráno přepisuju do zápisníku. Většinou jsou surrealistické a s divadlem nemají žádnou souvislost.

Když porovnám to, co děláme u nás, v naší malé, trochu punkáčské Praze, s tím, co se venku jeví jako „velké umění“, mám pocit, že čas ukáže pravý smysl veškerého našeho činění. Myslím, že v České republice roste něco zásadního, co bude buď rozpoznáno brzo, anebo – možná – o mnoho let později, ale že to právě nyní vzniká a bublá a reaguje. Že to prostě u nás ještě není mrtvé. Že to chce žít a má to touhu se bouřit a rvát. V to doufám a v to věřím.

musíš se zeptat sám sebe, jestli potřebuješ takovouhle skupinu

ROBERT JANČ (performer)

1/ Divadlo je hra. Divadlo je osobní cesta. Nikdy jsem je nestavěl jako sen nebo cíl, ale prostě se ke mně dostalo. V podstatě jakoby náhodou. Své životní partnery ale

člověk taky potká jakoby náhodou... Věnuju se mu nyní především proto, že se po deseti letech pokusů ukazuje, že pro mne začíná „fungovat“. Třeba tak, že jsem objevil

skupinu, která mi maximálně vyhovuje (Spitfire C. samozřejmě).

A čeho bych chtěl dosáhnout? Vyvolat někdy v divácích pocit, který jsem měl při představení Once souboru Děrevo. Postava éterické ženy bloudí na špičkách mezi diváky, zastavuje se před první řadou, ve které sedím na zemi, a vztahuje ruku v gestu osamocení smutku. Trvalo mi to snad dvě minuty, než jsem se odvážil na její gesto odpovědět dotekem. Pociť, který dotekem vznikl, není možné formulovat, ale nikdy na ten moment nezapomenu.

2/ Vzory: Děrevo – srdeční záležitost. Sláva Polunin, Julien Cotteureau...

Kořeny jsou u bratří Suků – poprvé mě vzali na divadelní scénu jako „náhodně vybraného diváka“ a ukřižovali vleže. Pokračoval jsem pak u Teatru Novogo Fronta, kde jsem se naučil, že divadlo je mandala – 12 až 15 hodin se něco sta-

ví za velké energetické investice všech zúčastněných, pak se představení odehraje a za hodinu je vše pryč. Přes KND HAMU jsem pak pokračoval k Viliamu Dočolomanskému – s Farmou jsem jezdil tři roky jako osvětlovač a technická produkce. Mohl jsem být tomuto výjimečnému souboru nablízku a hodně toho vidět. Viliam mi dal mnoho. Nejvíce v tom, že mě vyléčil z touhy po hraní s Farmou. Jedinou větou: *„Musíš se zeptat sám sebe, jestli potřebuješ takovouhle skupinu.“* – Nepotřebuju. Před rokem a něco mi vyrostl nový kořen jménem Zdravotní klaun, velká škola pro divadlo – hra. A teď jsem ve druhém ročníku na Spitfire univerzitě a studium si nanejvýš užívám.

3/ Mít rytmus, lehkost, vtip a hloubku. Budoucnost si představuji jako hledání tohoto. Jeden sen opravdu mám: Že moje babička jednou přijde na naše představení a něco si z něj – přes generační vzdálenost a jinou životní zkušenost – odnese.

mám svůj vlastní temný kout

MATOUŠ HEKELA (zvuk a hudba)

1/ Musím se přiznat, že divadlo stále vnímám naivním dětským pohledem. Můj táta byl herec, a proto jsem často mívával přístup do zákulisí, tenkrát naprosto magického prostředí, kde jezdí placaté světy nahoru a dolů, kde se po představení v zakouřených šatnách bizarní tvorové líčí na lidské bytosti. Kouzelný prostor, který nabízí spousty rozcestí a tmavých koutů, kde se dá ukrýt, místo, které je stále stejné, ale pokaždé jiné. Z tohoto dětského vnímání mi mnoho zůstalo dodnes. Stále je mým útočištěm, kterým s oblibou rejdlím jako hladová myš. Ale díky své práci tam už nejsem malým vetřelcem, ale součástí jeho organismu. Mám svůj vlastní temný kout a z něj promlouvám hudbou a zvukem, svou vlastní vymyšlenou dětskou řečí.

Divadlo, jak ho děláme se Spitfiry a Tantehorse, vnímám jako komunikaci, která je vedená komplexním, velmi abstraktním jazykem. Představení je kompletní až v myšlenkách diváka. Imaginace diváka v tvorbě tohoto obra-

zu hraje v našem divadle velkou roli.

2/ Mám několik oblíbených souborů a samozřejmě fandím všem kamarádům, nicméně je pro mě těžké je vyjmenovat a specifikovat. Přirozeně nacházím více vzorů ve svém oboru, tedy hudbě. Mám rád elektronickou, od syrového elektra přes sofistikované fúze s akustickou hudbou až po minimalistický ambient. Celé spektrum tohoto směru se ostatně dá na divadelní scéně skvěle využít a držím palce všem, kdo to dělají.

S divadlem jsem začal pracovat v Olomouci, tehdejšími bydlišti, když jsme s pár spolužáky zdědili po roce existence Tramtáři. Tři roky nato jsem se krátce před odstěhováním do Prahy (a rozloučení se souborem) doslova „našel“ s Miřenkou a ostatními Spitfiry na jednom festivalu.

3/ Jednou (ale klidně i vícrát) bych chtěl trochu líp poznat práci na scénáři. Ale hlavním mým cílem je pokračovat a zlepšovat svůj původní záměr, totiž vytvářet

pomocí počítače zvukovou a hudební kulisu, která se organicky proplétá s ostatními složkami představení. Kdy zvučení divadelní produkce není jen standardní, správně načasované mačkání play, pause a next. Nejde jen o vytvoření zvukové stopy, ale i o možnosti její al-

radost je radost je radost

PETR VANĚK (performer):

1/ RADOST... Protože mě to baví... Že je možný mít RADOST.

2/ Mateřská školka – princ z Šípkové Růženky, pak až v Jihlavě. Následovala práce v Café Etage a setkání na baru s Jiřím Jurášem, se kterým jsme připravili první společné představení. Pak jsem jel s kamarádem Pepí-

ternace, užívání mixu a efektů, které reflektuje dění na jevišti a často může poskytovat i podněty hercům, o milované spolupráci s osvětlovačem nemluvě.

Pro svou budoucnost nejlíp udělám, když se budu držet Spitfirů (smajlík).

kem opravovat trámy na statek u Českých Budějovic. No a na statku jsem potkal divadlo Continuo. A pak jsem se přihlásil na DAMU. Divadelní vzor? Všechny filmy od Christophera Nolaha.

3/ No tak asi takhle: My sami jsem stvořeni a na oplátku máme pokračovat v kreativě tím, že budeme tvořiví.

divadlo je živý obraz

JAN MÍKA (akční malíř):

1-3/ Divadlo je pro mne jakožto pro malíře živý obraz. Děláním je, protože chci být součástí obrazu a nechci být jen v publiku. Mým snem je vytvořit v rámci obrazu něco jako elektrický supermagnet a vcucnout

jím publikum. Prostě demonstrovat překvapivou sílu obrazu... A to mimo klasické prostory galerií. Skupina Spitfire Company je pro tyto koncepty doslova zrozena.

je to jako s pravdou

PETR BOHÁČ (spoluzakladatel, autor, režisér, dramatik)

1/ Proč dělám divadlo? Na tuto otázku nemůžu dostatečně odpovědět, neboť jsem v plném procesu a neptám se tímto způsobem. Cítím, že jdeme společnými silami vytvářeným směrem a považuju to za malý zázrak. Tím plurálem myslím sebe a své blízké spolupracovníky, mezi které patří i herci a tanečníci. Až jednou přestaneme, budeme moci odpovědět, proč jsme dělali toto specifické umění. Je to jako s pravdou. Dokud ji držíš v ruce, jsi přesvědčen, že ji máš. Když otevřeš dlaň, není tam nic jiného než prázdno. Ale to neznamená, že tam pravda nebyla. Protože když dlaň zavřu, tak znovu mohu říct, že ji držím. Přesně tak je to i s divadlem. Když je dělám,

jsem v tvůrčím procesu, přesně vím, že je pevně držím v dlani. Když mě někdo požádá, abych je vysvětlil, abych vysvětlil, co to pro mě znamená, dopadne to jako s otevřenou dlaní...

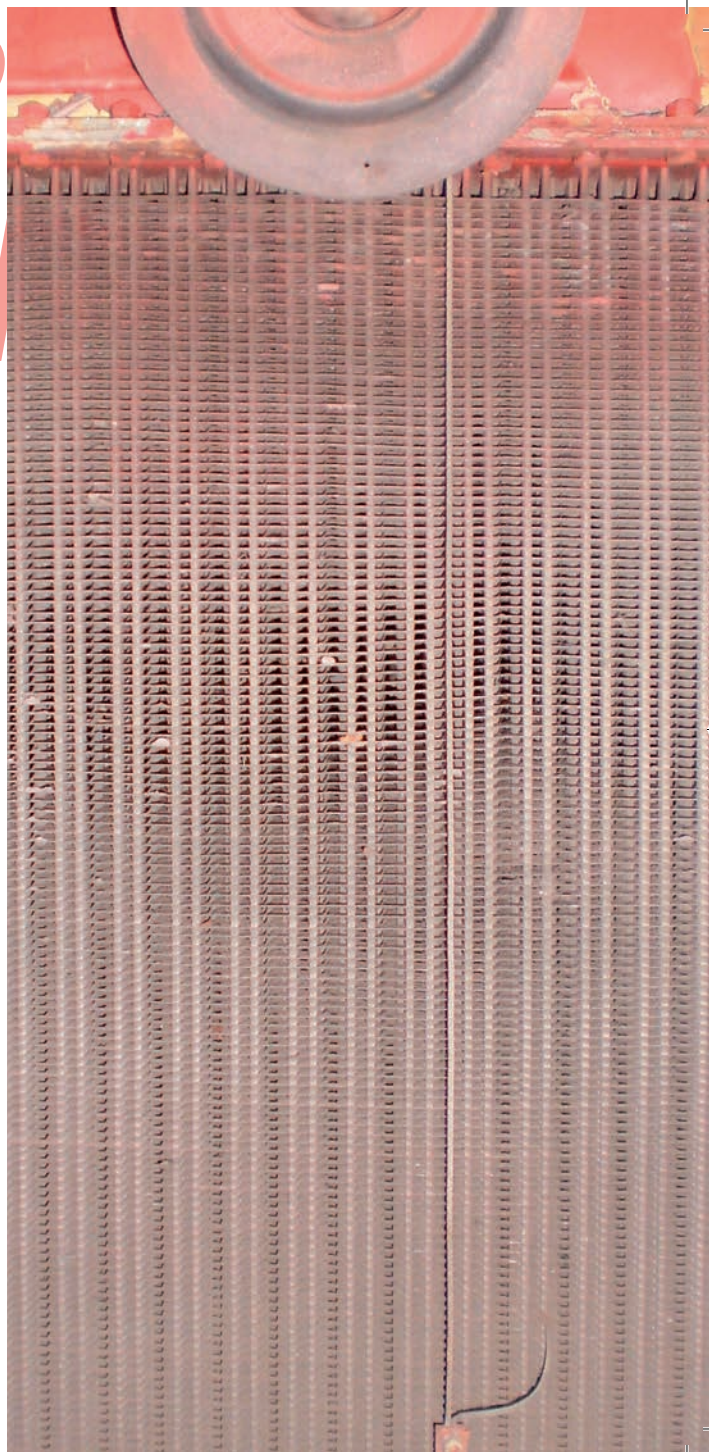
2/ Těch odkazů je mnoho. Nezvyklé je, že jsou to především výtvarní umělci. Surrealisté, dadaisté, futuristé. Poválečný český a světový existencialismus, na jehož vrcholu stojí Alén Diviš. Dále především americký neoexpressionismus a hlavně Pollock. Ale také solitéři jako Francis Bacon. Nemůžu zapomenout ani na současné malíře a sochaře v čele s Jiřím Sozanským, se kterým jsme udělali několik projektů. V současné době pracujeme s malířkou

rozhlas
a sochařkou Paulinou Skavovou. U malířů mě fascinuje přesnost, tvůrčí gesto proměňující realitu v umělecký tvar. Napětí mezi abstrakcí a konkrétností. Napětí mezi mýtem a fyzičností barev. U svých oblíbenců nacházím tělesnost, která je zachycena v určitém okamžiku. Přesnost, s jakou musí pracovat, mě fascinuje. Tuto přesnost chci přenést na jeviště. Každý okamžik na jevišti by měl mít tuto přesnost a konkrétnost a fyzičnost. Naše divadlo je pro mě ožívá esence mých oblíbených malířů. Proto k jeho charakteristice připínám adjektivum vizuální...

3/ Tyto otázky bych odlišil. Sen a budoucnost jsou naprosto odlišné entity. Ani jeden náš projekt se neobešel bez mých snů a snů herců. Sny jsou pro mě v současné době jediná záchrana, jak se vyhnout klišé a jak dělat *živé umění plné života*. Sny jsou v současné společnosti jediným místem, kam nepronikly svazující pravidla trhu a pseudomorálky. Sny a ironie. A protože ironii se mi na jevišti nedaří dostat, pouštím do našich společných divadelních projektů sny plné obskurních obrazů, absurdních situací a nekorektních gest. Pakliže existuje antropologické divadlo, tak mu rozumím pouze skrze sny, neboť jediná antropologická cesta je cesta do hlubin našeho podvědomí. Ostatní antropologické cesty mi smrdí konzervou.

Otázka ohledně budoucnosti směřuje k něčemu jinému. Představuji si, že dosáhnu se svými blízkými spolupracovníky okamžiku, že herec na jevišti bude hrát v režimu nastávání. Co to znamená? Že dosáhne stavu plné koncentrace, která mu napomůže objevit ještě nevyjevené, neočekávané, náhodné. Že se ve jménu náhody vzdá naučených klišé a že díky tomu dosáhne nového, jiného výrazu. Jsou okamžiky, kdy mám pocit, že jsme toho dosáhli, ale bohužel zde platí pravidlo, že cíl cesty je nedosažitelný. Samozřejmě že bych mohl mluvit o finančně zabezpečeném divadelním souboru tak, abych na konci zkoušení nezjistil, že herci berou na hodinu cca 40 Kč. Bohužel umění není nezbytnost. Jenomže pro mě je umění stejně důležité jako potrava. Tento pocit se stává pro mě i cílem v budoucím čase.

Vladimír Hulec

Posviťme si na Plečnika

Meziválečný architektonický skvost, kostel Nejsvětějšího srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad, je inspirativní budovou. Významná realizace slovinského architekta Josipa Plečnika, stejně tak jako celé náměstí na pomezí Žižkova a Vinohrad, pobídla k novému projektu skupinu audiovizuálních umělců PHASE.

V rámci červnového festivalu Žižkov sobě zde PHASE provede 6. 6. po setmění představení s názvem „ILLUMINATION“ na budově kostela Nejsvětějšího srdce Páně. Tato se stane jediným osvětleným objektem uprostřed plochy náměstí. Na stěnu hlavního vchodu budou nasměrovány dva silné projektory doplněné světly, což vytvoří základní scénu pro show. Promítat se bude abstraktní a náladotvorný obsah a součástí bude i takzvaný videomapping, při němž se pomocí projekce narušuje divákově vnímání perspektivy použitého objektu.

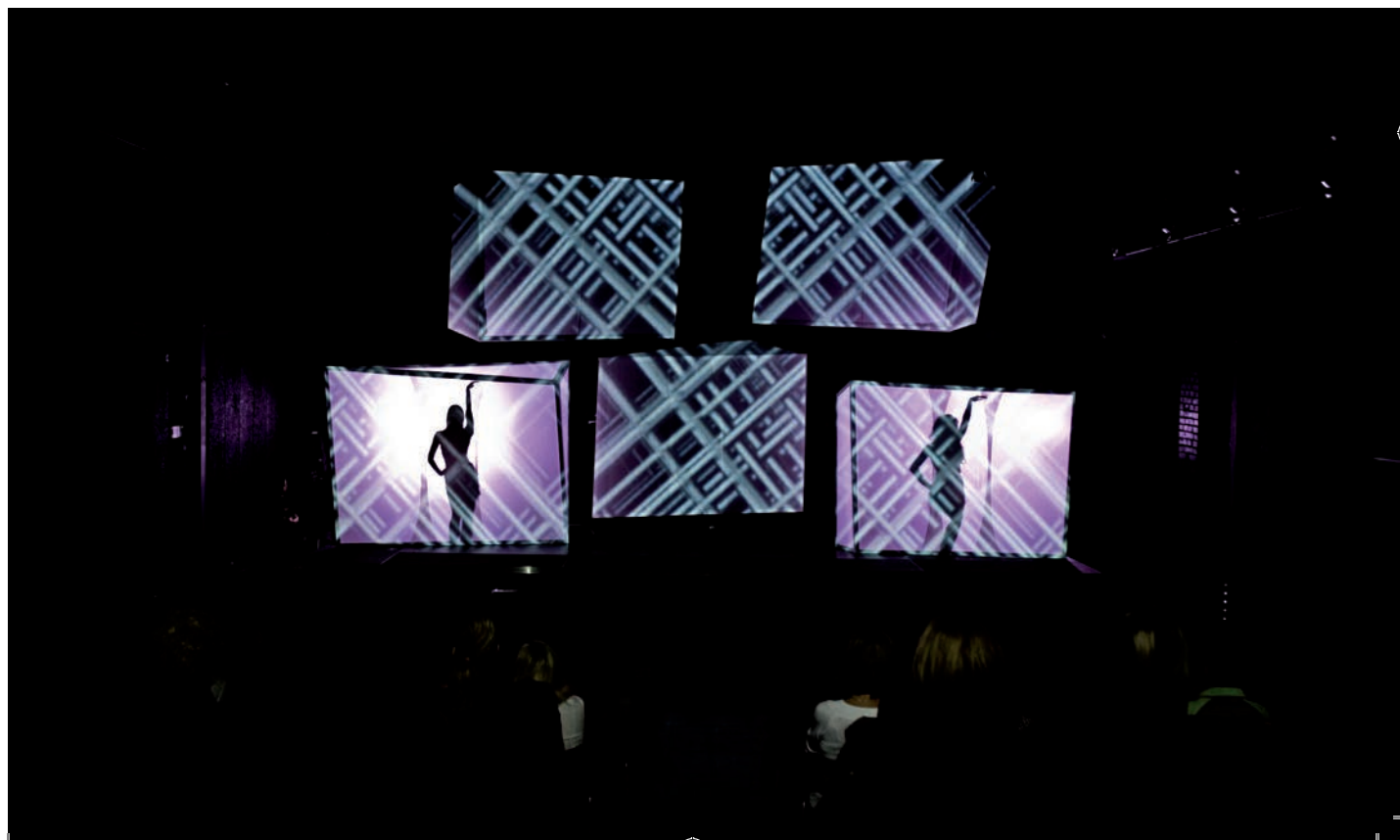
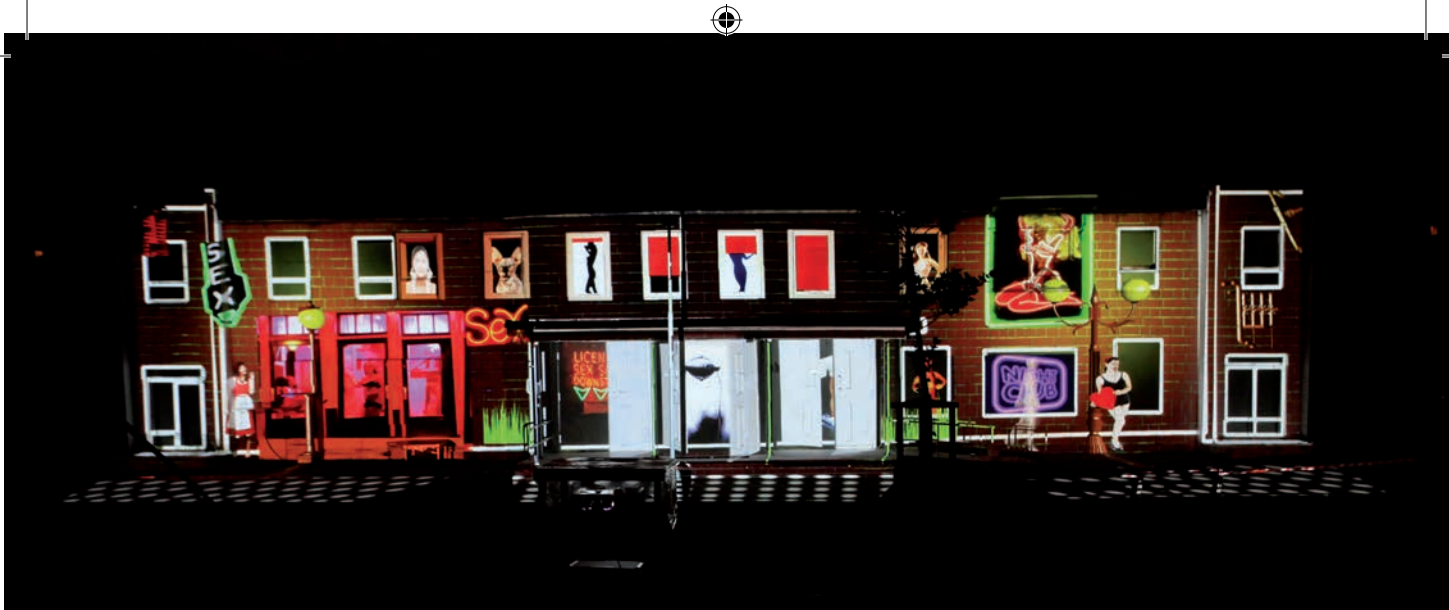
Zbylé tři strany a okolí kostela budou pro posílení efektu a celistvosti vize nasvíceny synchronizovanou

soustavou barevných světél. Náměstí bude jinak při neobvyklé show zhasnuté, tudíž se přihlížejícím i náhodným kolemjdoucím naskytne jedinečná podívaná, vystupující ze tmy. Ale nepůjde jen o pastvu pro oči – v souvislosti s hudební složkou představení byli osloveni Štěpán Smetáček, Martin Hofer a MKS.

Skupinu PHASE založila v roce 1997 trojice umělců Michal Škorpík, Jindřich Trapl a Roman Dušek. Několik let působila ve svém multimediálním ateliéru v prostorách divadla Paláce Akropolis. Postupně se k ní připojily i další osobnosti; například Jaromír Vondák, David Čermák, Honza Šebek, Bohouš Král, Daniela Dénešová a další. V současnosti působí většina členů PHASE ve vlastních studiích a individuálních angažmá. Skupinových projektů se účastní jen při speciálních příležitostech, jako právě třeba na chystané Illuminaci.

Jakub Pech

MaPA_ŽIŽKOV SOBĚ

I. Pražské mistrovství středních škol ve stolním fotbale

V pražském Paláci Akropolis se 18. června 2011 v rámci akce Žižkov Sobě odehraje premiérový ročník Pražského mistrovství středních škol ve fotbálku pořádaný Českou foosballovou organizací. Během dne se odehraje na devíti stolech hlavní soutěž družstev složených ze tří mužů a jedné ženy z jedné školy. Vítězný tým získá kromě trofejí a věcných cen roční pronájem profesionálního fotbálku Rosengart zdarma. Pro předčasně vypadnuté týmy a nově příchozí je připraven turnaj dvojic. Startovné se neplatí a hry jsou zdarma.

Večerní program nabízí trochu netradiční uskupení hip hopových a dancehallových hvězd. V rámci projektu Prague Connection se v rámci večerního programu představí Mc's: Orion, James Cole a Smack, na gramce je doprovodí Dj Scarface.

Parukářka ska fest

Již třetí ročník festivalu zaměřeného na ska a reggae vám letos představí průkopníky těchto rytmů v našich zemích. Jako headliner vystoupí legenda ska, pražská formace Sto zvířat. Aktuálně propagující své nové album: STODVACET! Jako předskokani se představí reggaeprůkopníci kapela Švihadlo. Celý program pak odstartují CCNT Allstars. Jako každý rok se můžete těšit na parádní sluneční atmosféru, kvalitní občerstvení a kvalitní hudební produkci. Vše na překrásném místě žižkovské Parukářky. Vstup jako vždy zdarma.

Sto dvacet! Sto zvířat!

Skupina Sto zvířat na podzim 2010 oslavila své 20. narozeniny. Kapela vznikla v roce 1990 jako projekt Jana Kaliny (bicí, zpěv, autor hudby) a Tomáše Belky (tenorsaxofon, texty), kteří právě přišli z vojny a oslovili zpěvačku Janu Jelínkovou. Spolu s dalšími spoluhráči se stali vzápětí nevědomky průkopníky stylů ska a rocksteady u nás.

Ve Zvířatech se vystřídalo značné množství špičkových muzikantů (např. Petr Ostrouchov, Arnošt Hanf, Vlasta Bičík, Luboš Krτίčka, Ladislav Přitasil a další), v současné době zmíněnou trojici doplňují Jan Šobr (kytara), Petr Hostinský (klávesy, zpěv), Martin Líska (trombon), Pavel Herzog (trubka), Jiří Hanzlík (barytonsaxofon), Wilco Wersteeg (basa) a Miki Nop (bicí).

Sto zvířat má za sebou více než 1200 koncertů a festivalů v Čechách, desítky koncertů v Německu, Francii a Švýcarsku a dvouměsíční turné po USA. Během své dvacetileté existence vydala Zvířata 7 řadových alb,

DVD „Jste normální?“ a mají na svém kontě účast na bezpočtu kompilací u nás i v zahraničí. Ze Sto zvířat se postupem let stala jistota českých rockových klubů a jako jedna z našich nemnoha kapel se pravidelně účastní všech velkých letních festivalů (Rock for People, Trutnov Open Air, Sázava Fest, Mighty Sounds, Votvřák a další). V roce 2008 v rámci T-music Tour Zvířata vyprodala pražskou Lucernu a získala Anděla za album Rozptýlení pro pozůstalé v kategorii Ska & reggae. V roce 2010 v rámci narozeninového koncertu vyprodala kapela Incheba Arenu v Praze. Z tohoto koncertu vyšel v březnu 2011 záznam na CD s názvem STO ZVÍŘAT – STO DVACET!

DISKOGRAFIE:

Sto zvířat, 1993 / Druhá brada, 1996 / Bambule, 1998 / Ty vole, na základní škole..., 2002 / Nikdy nic nebylo, 2004 / Jste normální?, DVD 2006 / Rozptýlení pro pozůstalé, 2008 / Postelové scény, 2009 / Sto dvacet!, 2011.

Dopravní hřiště

Dne 26. 6. se v areálu dopravního hřiště Jilmová uskuteční sportovně-edukativní dopoledne pro rodiče s dětmi. V rámci této aktivity bude možné si vyzkoušet znalosti pravidel silničního provozu. Pro všechny účastníky bude připravena instruktáž a ukázky situací, k nimž dochází v běžném silničním provozu. Akce je doplněna výstavou úklidové techniky Pražských služeb. I ti nejmenší budou mít možnost se posadit za volant mini kuka vozu a dalších strojů, jež uklízí pražské ulice a s nimiž nemají jinak možnost se setkat. V rámci akce se představí modelářský kroužek, jenž provede v závěru akce ukázkou řízených modelů. Během celého dne se mohou všichni návštěvníci zapojit do soutěží o ceny.

31. 5. Můj domeček

18.00 - Vernisáž 2. ročníku soutěžní výstavy
v Raiffesisen stavební spořitelně MŮJ DOMEČEK
Koněvova 2747/99, Praha 3
Soutěžní výstava výtvarných prací mateřských škol
Prahy 3

Teatr Novogo Fronta a jejich Phanto- mysteria

PHANTOMYSTERIA jsou alegorií o apokalyptické katastrofě, která vznikla objevem možnosti splnit všem lidem jejich přání. Svět byl následky objevu zničen a všechno se změnilo. Platí nové zákony a pravidla. Ti, co přežili, ztratili paměť a na zničené planetě se paradoxně opět nachází na počátku stvoření v ráji. Ale protože člověk zůstává člověkem, historie se opakuje...

Žižkov Sobě žije i sportem

Po celý letošní červen bude probíhat festival Žižkov Sobě, v jehož rámci se uskuteční i velký sportovní den. Ten začne v sobotu 11. 6. ve 13.00 na pražském Vítkově nedaleko památníku. Pro veřejnost zde budou připraveny jak sportovní, tak výtvarné aktivity s možností zapojení samotných návštěvníků všech generací. Po celé odpoledne budou souběžně probíhat sportovní vystoupení a soutěže. Uvidíte exhibice a workshopy v těchto sportech: Fotbalové umění nám představí čtyřnásobný mistr světa a Evropy Honza Weber. Honzovo vystoupení je vysoce profesionální kombinací talentu a umění, ukazující to nejlepší možné ze sportu Fotbal (Hakisak). Další hvěz-

da svého sportu se jmenuje Vašek Kroutil, který dosáhl titulu mistr Evropy 2010 v disciplíně Yoyo. Tato druhá nejstarší hračka na světě si díky novému pojetí s kulíčkovým ložiskem uvnitř získává celosvětovou popularitu. Neméně zábavné a atraktivní je házení Frisbee, maximální využití látajícího talíře nám předvede úřadující mistr ČR Jakub Košťel. Připraveny budou i skateboardové překážky s možností jazy s předními českými jezdci. Mimo to můžete využít streetballové hřiště a naučit se s lektory základy hip hopu a streetdance. Přijďte si užít i jiné sportovní aktivity do příjemného prostředí Vítkovského parku na Žižkově.

Chinese Man: Hiphopové kung fu

Červnové EuroConnections tentokrát na Parukářce roztancuje prvotřídní instrumentální hip hop z Francie. Akrobati s gramofony High Ku a Ze Mateo neboli duo Chinese Man kuchtí svoje originální skladby z fragmentů funku, dubu nebo globální taneční hudby a vrací do hip hopu rozverně míchaní stylů a nadhled. Autoři chytlavého hitu *I've Got That Tune* představí pod širým nebem hip hop, kterému nevládnou peníze, ale groove.

Kolektiv Chinese Man vznikl v roce 2004 jako volné sdružení hiphopových producentů, kteří vyznávají stejnou hudební filosofii. Podle ní je třeba obnovit vládu funkového groove nad světem a vrátit do klubové hudby divoké míchaní stylů a žánrů. High Ku a Ze Mateo společně s beatmakery jménem Sly a Leo Le Bug debutovali o rok později vinylovým EP *Pandi Groove*, na které o rok později navázali dalšími čtyřpísňovými kolekcemi *The Bunni Groove* a *The Indi Groove*. První jmenované obsa-

hovalo i skladbu *I've Got That Tune*, do níž Chinese Man vysamplovali jazzovou klasiku z 30. let *Hummin' to Myself*. Úspěch na sebe nedal dlouho čekat, chytlavé groove zaznělo v několika televizních reklamách a stal se z něho klubový hit.

Chinese Man jsou vinyloví maniaci, nicméně svoje skladby posbírali i na CD kompilace - *The Groove Sessions Volume 1* a *The Groove Sessions Volume 2*, jež vyšla vloni. Průběžně koncertují a jejich energickou živou show už ocenili posluchači od americké Kalifornie, západní Evropy až po Indii. Mezi jejich fanoušky patří třeba Luke Vibert, DJ Vadim, Bonobo nebo DJ Q-Bert.

Ať už to je dřevní jamajský dub, brazilský baile funk nebo bollywoodské filmové melodie, Chinese Man vaří svoji vysokooktanovou show z neobvyklých ingrediencí a svoje posluchače mají ve zvyku neustále překvapovat.

Karel Veselý

PROGRAM ŽIŽKOV SOBĚ 2011

31.5. / 18.00

Raiffeisen stavební spořitelna

Vernisáž soutěžní výstavy MŮJ DOMEČEK

3.6.-5.6. / 14.00 – 18.00

Ulice Žižkova

MUMRAJ V ULICÍCH

5.6. / 19.00

nám. Jiřího z Poděbrad

**Bílé divadlo Ostrava: Z TOHOTO
OBRAZU UŽ NIKDY NEODEJDU**

6.6. / 21.30

nám. Jiřího z Poděbrad

**PHASE - ILLUMI_NATION: Audiovizuální
performance - světelná a projekční show
na kostel Nejsvětějšího srdce Páně**

8.6. / 17.00

Vrch sv. Kříže (Parukářka)

**Hudební večer: STO ZVÍŘAT,
ŠVIHADLO, CCTV ALLSTARS
AFTER PÁRTY v Paláci Akropolis**

9.6. / 17.00

Vrch sv. Kříže (Parukářka)

**EuroConnections: CHINESE MAN/FR
+ KAPITÁN DEMO/CZ, DJ's Radia 1
AFTER PÁRTY v Paláci Akropolis**

11.6. / 13.00

park na vrchu Vítkov

**KULTURNĚ-SPORTOVNÍ DEN
- závody na in-linech, kolech
a koloběžkách, exhibice**

12.6. / 21.00

nám. Jiřího z Poděbrad

Teatr Novogo Fronta: PHANTOMYSTERIA

13.6. / 18.00 + 20.00

Žižkovská věž

**Geisslers Hofcomoedianten:
PRAŽSKÉ LEGENDY**

18.6. / 11.00

Palác Akropolis

**PRAŽSKÉ MISTROVSTVÍ STŘEDNÍCH
ŠKOL VE STOLNÍM FOTBÁLKU**

18.6. / 19.30

Palác Akropolis

**Prague Connection: DANCEHALL
& HIP HOP SESSION - Mc's ORION,
JAMES COLE, SMACK, DJ SCARFACE**

18.6. / 15.00 – 22.00

Židovské pece

**REGGAE JUGGLING OPEN AIR
k oslavě světového dne žonglování**

19.6. / 20.00

nám. Jiřího z Poděbrad

TRAFFIC DANCE - premiéra

25.6. / 10.00

Dopravní hřiště Jilmová

**SPORTOVNĚ EDUKATIVNÍ
DEN pro rodiče a děti**

WWW.ZIZKOVSOBE.CZ VSTUP ZDARMA

31. 5. ————— 25. 6. 11

SOBE VOKIZ 2011

Lisabonský uragán na afrických křídlech

Na konci května přijede do Akropole kapela, která se veze na nekončící vlně obdivu k worldmusic. Díky úzké provázanosti s africkou scénou na ní ale neparazituje. Řeč je o partičce Terrakota.

Na festivalu Colours of Ostrava se čeští posluchači už kdysi dozvěděli, že diamantem současné portugalské hudby je zpěvačka Mariza. Když ovšem sestoupíme do méně viditelnějších pater, najdeme kapelu, která prezentuje Lisabon jiným pohledem, a tou je skupina Terrakota.

Na začátku byl čtvrtletní „studijní pobyt“ v Africe, kde si kapela při cestách po Mali či Senegalu osvojila, jak používat tamější tradiční nástroje a jak zahrát černošskou písničku.

Po návratu ovšem u africké rytmiky neskončili. K afrobeatu přidali ještě všechny módní styly, které ovládají západní svět – ať už tradiční flamenco, trendy reggae nebo třeba progresivní elektroniku – a vytvořili vlastní koncept taneční párty, s níž začali objíždět Portugalsko. Ve světě prorazili až o několik let později s druhou deskou *Humus Sapiens* z roku 2004. Do svého dakarského studia si je na nahrávání pozvala legenda africké scény Youssou N'Dour. A to už je velká pocta, na kterou slyší především světoví publicisté bedlivě sledující produkt

jménem worldmusic. Zájem o něj je pořád velký, takže žádná kapela, které se podaří vkusně muzicírovat v této škatulce, se nemusí bát o živobytí.

Jenže Terrakota není z těch, kteří by se přísáli a na ostatních parazitovali – tedy, že by jako mnozí jen zrecyklovali úspěšný nápad. I díky tomu, že lisabonská kapela neustále cestuje, nakupuje nové nástroje a komunikuje s muzikanty po celém světě, udržuje svou hudbu čerstvou a pravidelně ji obohacuje. A nejen tím, že (možná i na zakázku posluchačů) si z hudebních stylů vyzobává to nejsilnější a nejfunkčnější.

Terrakota navíc ukazuje, že tradiční postupy, které používají domorodé africké kmeny – jednoduché nástroje a úderná tempa – mají své místo i v současné hudbě a tvoří základ více stylů, než si dokáže posluchač uvědomit. Jejich nahrávky se proto dají brát především jako pocta africkému kontinentu a tamější kultuře.

Koncertní vystoupení Terrakoty pak připomínají tradiční obřady při úplňku, kdy se člověk podřizuje něčemu daleko mocnějšímu. V tomto případě hudbě, která tu funguje už několik stovek let. A kapela z ní i v roce 2011 dokáže díky moderním postupům udělat návykový koktejl.

Ondřej Stratilík

Zbytečně nespouštět kotvu

Chicagská dvojice Mountains, která v rámci projektu Music Infinity navštíví sedmnáctého května Palác Akropolis, svádí ke generalizujícím myšlenkám a snadnému rozdělování hudby na dva proudy. Právě ve tvorbě Koena Holtkampa a Brendona Anderegga se totiž zrcadlí dávný (a imaginární) spor o to, zda je opravdovější elektronická nebo akustická hudba – jednoduše řečeno, co je autentičtější a které z těchto odvětví skýtá větší možnosti experimentu.

V téhle odvětví otázce rezonuje představa, že k tomu, aby si člověk něco zamiloval, se nutně musí k něčemu jinému vymezit, něco jiného odmítnout. Hudba Mountains jako by ale byla oslavou okamžiku, kdy si člověk uvědomí, že žádné takové odmítání není vůbec nutné a že ty nejzajímavější hudební momenty vznikají tehdy, kdy se hudebník nestaví vlevo ani vpravo, ale nahoru, nad oba proudy. Na ploše čtyř vydaných alb (páté následuje v horizontu několika málo dní) totiž Mountains delikátním způsobem oba dva přístupy propojují a nabourávají tak stále rozšiřnou představu, že akustické nástroje jsou příliš svázané se svojí minulostí a je těžké je z tohoto letitého kontextu vylomit.

Dvojice Mountains staví svoje rozlehlé zvukové budovy na základech, které ztělesňuje zvuk akustické kytary. Nejvíce je tento princip patrný na prvních třech albech, které vznikly v rozmezí let 2005 až 2008. Vše je daleko jednodušší, než se zdá – k všudypřítomnému melodickému brnkání kytary se připojují terénní nahrávky (šumění vody, větru) a vzniká tak zvuková plastelína, která je poté modelována pomocí počítačových postprodukcí.

Výsledkem je na první poslech možná nenápadná zvuková matérie svádějící ke srovnání s rakouským experimentátorem Fenneszem, který nejvíce zpopularizoval spojení laptopových pokusů s kytarovou estetikou.

Mountains ale přece jenom fungují na trošku jiné bázi – už jenom proto, že jejich vystoupení jsou často improvizova-

vaná a navazují tak na zmíněné terénní nahrávky – celou jejich hudbou proplouvá touha zbytečně nespouštět kotvu na konkrétním místě, ale nechat sonickou loď samovolně manévrovat.

Na rozdíl od jiných zvukových experimentů se Mountains nevzdávají emocí a nebojí se ani melodie, přesto je jejich hudba dostatečně sofistikovaná na to, aby nespadla do laciné nápodoby.

Mountains si pro svoje hudební pokusy založili vlastní label Apestaartje, průlomovou desku Choral (2009) už ale vydali na kultovním Thrill Jockey (David Byrne, Boredoms, Oval), což jim zajistilo přímý vstup do světa elit experimentální hudby. Působí v něm ale trošku nepatříčně. Jejich experiment není okázalý, přístup je vlastně velice prostý. Podle slov Koena Holtkampa dovoluje „kombinace akustických a elektronických elementů vytvořit mnohem reálnější pocit vřelosti než čistě digitální nebo dokonce pouze elektronické nástroje“. Na první pohled ne zrovna světoznámá myšlenka, která ale nabývá na obsahu v momentu, kdy se člověk zaposlouchá do jejich nahrávek.

Mountains se totiž více než dobře daří nesklouzávat k žánrovým klišé a neždímat z posluchače emoce moc okatě. Když jsou jejich kytarové vyhrávky nebo klavírní party moc doslovné, v příštím okamžiku je zasype vlna decentně štípajícího bílého šumu nebo přijde nečekaný instrumentální zlom.

Mountains vracejí na jeviště hudebních experimentů archetyp muzikanta, který má intimní vztah ke svému nástroji a zakládá si na starosvětském přístupu k opravdovému zvuku. Právě tenhle vřelý přístup Mountains vyděluje ze zástupů podobných projektů. Ve světle jejich hudby pak otázka načrtnutá na začátku mizí – v určitých momentech je totiž jedno, jakým způsobem jsou zvuky tvořeny. Důležitý je výsledný dojem, a ten je v případě Mountains více než zajímavý.

Jiří Špičák

Souad Massi podruhé v Praze

Mezi alžírskými umělci, kteří se usadili ve Francii a podařilo se jim uspět u evropského publika, má zpěvačka Souad Massi prominentní místo: její vysoce osobní, hořkosladké melodie balancují na tenké hraně mezi Východem a Západem, a svým ženským pohledem představují ostrý kontrast vůči hudbě, s níž se proslavili její krajané Rachid Taha a Khaled.

Evropská představa, že Alžírsko mělo v průběhu 20. století čistě arabské rysy, je hluboký omyl. Přístav Oran nabízel v předválečných letech snad ještě multikulturnější atmosféru než dnešní Paříž nebo Londýn: žili tu Arabové, Židé, Francouzi i Španělé, kteří se sem uchýlili před represemi diktátora Franca. A zatímco česká exilová vláda si v době hitlerovské okupace zvolila sídlo v Londýně, francouzský generál a pozdější prezident de Gaulle se uchýlil do města Alžír. Na jeho předměstí se o třicet let později narodila Souad Massi. Její matka poslouchala klasickou egyptskou hudbu i Arethu Franklin, její strýc Hugo hrál jazz. Dospívala v době občanské války, kdy platil zákaz vycházení, v sedm hodin večer vystřídal chodce na ulicích tanky.

Ve dvaceti zpívala španělské flamenco, o pět let později cestovala po své vlasti s hardrockovou kapelou, což je v zemi drcené fundamentalisty rizikové povolání i pro muže. „V Alžírsku bylo tehdy hodně festivalů. Kolem nich se ale vždycky srotili fundamentalisté, kteří hudbu a zábavu nesnášeli. Policie musela fanoušky před těmi násilníky chránit, a přesto docházelo k bojům a destrukci. To byl skutečný hardcore.“

Souad vydala kazetové album, které u publika zabralo, ale úspěch přinesl rizika, řada muzikantů doplatila na popularitu životem. „Když jsem později vystupovala v Sudánu, přikázali mi, abych si na pódiu oblékla rouš-

ku. Všude byli vojáci. Islámská policie lidem zabráňovala tleskat.“

Veřejný život byl v Alžírsku sevřen dvěma čelistmi: na jedné straně byli fundamentalisté, na druhé armáda, vše ovládla autocenzura, podobně jako v normalizačním Československu. Vzhledem ke stoupajícímu riziku zpěvačka nakonec s vystupováním skončila – ale skládat nepřestala. Patovou situaci jí pomohl vyřešit její krajan Aziz Smati, který sám na střetnutí s fundamentalisty těžce doplatil. „Smati byl v Alžírsku legendou. Uváděl rozhlasový pořad, který jsme všichni milovali, protože měl odvahu říct do éteru ‚merde‘, kritizoval vládu a fundamentalisty, mluvil o lásce a sexu, což bylo tabu,“ vzpomíná Souad. Když Smatiho fundamentalisté postřelili, ochrnl na obě nohy a odešel do Francie. Na Souad se dobře pamatoval, viděl ji totiž v televizi s její někdejší skupinou, a když v pařížském Cabaret Sauvage lednu 1999 plánoval festival alžírských žen, Souad zařadil mezi účinkující. Ta se ve Francii rozhodla zůstat, i když to nebyla snadná volba: „Lidé si tu drží odstup a mají smutné obličej. Ale poznala jsem i druhou stránku. Překvapilo mě, že v zimě stojí davy lidí ve frontě na koncert. To potvrzuje, jak je v západních zemích kultura důležitá. A jako žena se cítím v Evropě bezpečnější a svobodnější. Přitom jsem hrdá na to, že jsem Alžířanka a muslimka. Ale také vím, že mnoho Alžířanům se nelíbí, když se muslimka chová jako moderní žena. Ptají se, proč nechodím zahalená. Tihle lidé uvízli ve skulině mezi Evropou a Alžírskem, žijí ve stínu obou kultur a jejich východiskem se stal fundamentalismus.“

Petr Dorůžka

11. 6. 2011 OSTROV ŠTVANICE RESPECT FESTIVAL

Futuristická mutace šamanského nástroje

Dosud neznámou tvář asijské hudby odkrývá Wang Li, fenomenální čínský hudebník žijící ve Francii. Hraje na nejrozličnější druhy fléten, ale především na brumli, jeden z nejstarších nástrojů vůbec. Wang Li jej svou výjimečnou hráčskou technikou posunul do nečekané, futuristicky znějící podoby.

Brumle tvarem připomíná podkovu, jejímž středem vede pružný jazýček. Podkovu drží hráč mezi zuby, prstem rozkmitá jazýček a výsledkem jsou typické bzučivé tóny, jejichž barvu a výšku lze dotvářet tvarováním úst, podobně jako při alikvotním zpěvu. Pro horské oblasti Číny i pro Sibiř je stejným hudebním symbolem jako buben pro Afriku, výkony místních hráčů vzbuzují u Evropanů absolutní úžas. Velký ohlas získala například skupina Ayarkhan z Jakutska; její tři členky dokážou na brumli souběžně brnkat a zpívat, mikrofony mají napojeny na černé krabičky, výsledkem je šamanský rituál s heavy-metalovými zvukovými barvami. Wang Li zašel ještě dál: jeho brumle nabízí neuvěřitelné spektrum zvuků, od jemného rytmického pletiva až po strhující zvukové stěny, které by neinformovaný posluchač připsal na vrub nějaké úžasně komplikované elektronické aparatury. Omyl, to jen Wang Li modifikoval zvuk brumle ostře rytmickým dýcháním i zpěvem a vytvořil zcela unikátní transovní psychedelickou fantazii.

Brumle je též známá pod anglickým názvem jew's harp, tedy „židovská harfa“, což je ale termín pravděpodobně vzniklý zkomolením „jaw's harp“. Jaw znamená čelist,

kteřá má při ovládání nástroje klíčovou úlohu. Na Západě je brumle považována spíše za hračku nebo kuriozitu, zatímco v mnoha asijských regionech má naopak klíčovou roli. Rituály sibiřských šamanů stojí nejen na šamanském bubnu, ale také na brumli. Wang Li má ve své výbavě celkem čtyři skupiny těchto nástrojů: nejmenší z nich měří tři centimetry a lze na něj hrát jak prstem, tak jazykem, a k největším modelům patří patnácticentimetrové bambusové brumle.

Wang Li má za sebou neobvyklou životní dráhu, která působí jako zrcadlový obraz osudu mladíka ze Západu, frustrovaného domovským prostředím, který se vydá na Východ studovat orientální kulturu i spiritualitu. Wang Li se narodil v severozápadní Číně v komunistické a navíc vojensky založené rodině a až do sedmi let vyrůstal se svými prarodiči v armádní ubytovně. Když absolvoval univerzitu, učinil životní rozhodnutí: odmítl budoucnost, kterou pro něj naplánovali rodiče, a odešel do Francie, kde žil čtyři roky mnišským životem v klášteře sv. Suplicia na kraji Paříže. Později studoval na konzervatoři jazz a v unikátním akustickém prostředí klášterní kaple se zdokonaloval na brumli. Na své hudební expedici do horských regionů Číny hledal nejstarší žijící mistry a vytvořil si obsáhlou sbírku nástrojů. Roku 2005 natočil první album a loni byl odbornou porotou vybrán do programu prestižního mezinárodního festivalu Womex.

Petr Dorůžka

11. 6. 2011 | OSTROV ŠTVANICE RESPECT FESTIVAL

Koncentrovaná euforie z africké zoo

Příběh Staff Benda Bilili je – podobně jako film *Milionář z chatrče* – o umění přežít v extrémních podmínkách. Domovem muzikantů je Kinshasa, hlavní město Konga, jedno z nejdrsnějších míst planety, v němž nic nefunguje, od veřejné dopravy až po sociální služby. O to překvapivější je, že sestavu tvoří vozíčkáři a bezdomovci, kteří jsou navzdory handicapu jednou z nejlepších současných live kapel. Při sledování jejich koncertu rázem přehodnotíte měřítko na hranici lidských možností – mnozí z muzikantů, kteří jsou fyzicky fit, by těmto postiženým ve vitalitě nestačili.

Hudebně navazují na konžskou rumbu, strhující taneční styl, který se v 60. letech stal pro Afriku obdobou toho, čím byla Beatlemanie pro Západ. Hudba, jejíž vznik podobně jako v případě chicagského blues urychlila masová migrace z venkova do města, se stala prvním moderním panafrickým stylem. Stavěla na hypnoticky zpěvných kytarových sólech a medově klenutých vokálech, jejím průkopníkem byl kytarista a hitmaker známý jako Franco. Od své kulminace v 70. letech se konžská rumba v pravidelných intervalech vrací, a to vždy když se objeví kapela s patřičnou koncentrací talentu. Jedním z nedávných případů byl producersky pečlivě sestavený projekt Africando se špičkovými muzikanty z Afriky i Kuby. Staff Benda Bilili představují v tomto srovnání naopak spontánní undergroundové antihvězdy. K přežití jim pomohl jeden ze vzácných pozitivních počinů bývalého diktátora Mobutu, který invalidy zprostil po-

vinnosti platit clo, což přináší díky strategické poloze Kinshasy lukrativní příležitost k obživě. Na opačném břehu hraniční řeky Kongo totiž leží Brazzaville, hlavní město státu, který se shodou okolností též jmenuje Kongo. Přes den tedy hudebníci převážejí cigarety a benzin na svých motorizovaných tříkolkách, po nocích hrají na chodníku před restauracemi.

Cestu ke světovému publiku jim otevřel belgický impresário a hudební dobrodruh Michel Winter, který o patnáct let dříve, v době krvavého pádu Ceausescovy diktatury, objevil romskou skupinu Taraf de Haidouks. Když se později soustředil na Kongo, jeho cesta se zkřížila s francouzskými filmaři, kteří v Kinshase fascinující příběh muzikálních bezdomovců natáčeli. „Tím ale ta nejtvrďší práce teprve začala,“ říká Winter. „Všichni ti lidé na okraji společnosti, invalidi, sirotci, prostitutky, drží v Kinshase spolu. Kolem sebe mají spoustu dětí, co žijí na ulici, ty dospělým pomáhají a oni jim zato poskytují ochranu, dávají pozor, aby se vyhnuly drogám, a někdy je učí i hudbě. Nejmladším členem kapely je dvacetiletý Roger Landu, muzikanti se o něj starali od jeho devíti let. Otce nemá, matka je nemocná a žije daleko od Kinshasy, takže pro něj bylo jednodušší zůstat ve městě a nevracet se domů. Chtěl být kytaristou, ale neměl peníze, tak si postavil nástroj sám, kytaru o jedné struně z kusu dřeva a krabice od sušeného mléka, kterou pojmenoval satongé.“

Petr Dorůžka

12. 6. 2011 | OSTROV ŠTVANICE RESPECT FESTIVAL

Ten od Stinga

Při vyslovení jména Dominic Miller zpozorní jen málokdo. Když se ovšem dodá, že je to kytarista, který spolupracuje se Stingem, všichni začnou projíždět jeho jméno ve vyhledávacích. Miller ale ukazuje, že by se klidně prodal i sám.

Doprovodní hudebníci to mají těžké. Musí jen sekundovat hvězdě, s níž jezdí na koncertní turné nebo která si je občas pozve do studia, když potřebuje nahrát instrumentální party. I když je kytarista Dominic Miller jedním z nich, přece jen si zaslouží větší pozornost než jenom potlesk po konci vystoupení.

Už v osmdesátých letech na sebe upozornil spoluprací s Philem Collinsem. Miller přišel s jednoduchou melodií, zpěvák dodal slova a na světě byl hit Another Day In Paradise. Díky tomu si ho všiml i Sting a přizval ho na pódium. Po několika vystoupeních se z nich stali hudební partneři a vrcholem tohoto „vztahu“ byl opět hit z Millerovy hlavy – skladba Shape of my Heart.

„Lidi se mě často ptají, jestli mi už neleze krkem, že mi nikdo neřekne jinak než ‚kytarista od Stinga‘. Má

odpověď je ne, protože dvacet roků, kterých spolu zatím spolupracujeme, formovalo mou kariéru, na kterou jsem velmi pyšný. Stále si myslím, že tohle je ta nejlepší práce na světě,“ odbíjí Miller všechny pichlavé narážky na to, jaké je to žít ve stínu někoho jiného.

A kromě toho má kytarista v ruce mnohem pádnější argumenty. Za dobu, co vystupuje s jedním z nejznámějších zpěváků světa, stihl nahrát sedm vlastních alb a navíc neustále piluje hru na kytaru, která už možná dávno přerostla do originálního žánru. Miller si totiž s nástrojem hraje, jako by si chtěl svou práci co nejvíce ulehčit. Výsledkem jsou jednoduché melodie postavené na několika tónech.

Ovšem v tomhle minimalismu spočívá Millerova filozofie. I proto na jeho albech nedostávají místo vokály, hlavní je instrumentální hudba.

A jak určitě dokáže na svém výjimečném sólovém miniturné po Čechách a Moravě, v rámci něhož se 2. června ukáže i v Akropoli, je vcelku jedno, jakou dobou jeho muzika dýchá. Jestli současným popem, nebo obdivem k velikánovi Johannu Sebastianu Bachovi.

Ondřej Stratilík

*Lanugo – chmýří,
které se umí naježít*

Jazzová šestice Lanugo letos slaví své páté narozeniny, a tak v Akropoli pokřtí nový singl. V roce 2009 vydala nadšeně přijatou stejnojmennou desku *Lanugo* u prestižního vydavatelství Animal Music. Jak prozrazuje zpěvačka Markéta Foukalová, která si udělala čas na krátký rozhovor, singl je pouze předvoj a dlouhohrající pokračování je už na spadnutí.

Jak byste nový singl, který budete křtít v Paláci Akropolis, přiblížila v porovnání s vaším dva roky starým eponymním debutem?

Nejcitelnější změna je určitě v jazyce, tedy v přechodu z angličtiny do češtiny. Kapela má pořád svůj osobitý zvuk, já osobně to vnímám tak, že se posunul k trochu energičtějšímu vyjádření.

Předznamenává tento singl nějaké chystané album?
Určitě. Chystáme album, které by mělo, když se nic nezdrží, vyjít na podzim.

Zůstanete do budoucna věrni vydavatelství Animal Music? Jak se cítíte ve společnosti umělců, kteří pod ním nahrávají?

Společnost jazzového labelu Animal Music je nám samozřejmě velice příjemná. Být po boku Davida Dorůžky či Jaromíra Honzáka je pro nás ctí. Nové album se ale od jazzu opravdu hodně oddaluje. I když jsme tedy už s Animal Music uvažovali i o následném propojení, nakonec jsme se rozhodli vydat desku jiným způsobem.

Nevím, jestli to není příliš citlivé téma, ale co vás vedlo k opuštění zavedených MadFinger?

S MadFinger jsme měli po vydání druhé desky nabídku na turné v Německu. Mně se ale v té době narodil syn. Neuměla jsem si představit, že bych kluky měla brzdit v dalším rozletu kvůli své rodině. Rozhodla jsem se odejít. Mimo to už jsem se tou dobou věnovala i Lanugu, které mi bylo hudebně blíž.

Čím je pro vás zpívání v Lanugu jiné, ať už oproti MadFinger či oproti jiným kapelám, v nichž jste působil? A čím je podle vás spojení osobností hrajících v Lanugu jedinečné?

Jsem šťastná, že jsem měla možnost potkat tak vynikající hudebníky a sólisty. Ti ale v Lanugu plní funkci podřízenou písni a jejímu sdělení. Velice si cením jejich vkusu, střídmosti a citu, zároveň ale obrovské dynamiky a energie. Lanugo je prostě takové malé zvířátko, které umí vycenit zuby a proměnit se ze stvoření s dětským chmýříčkem v naježenou šelmu.

Na debutové desce jste měli jednu zhudebněnou báseň Josefa Kainara, což je autor, který v jazzu a blues našel velké uplatnění. Máte ještě další oblíbené básníky, kterým byste rádi v budoucnu složili poctu svou hudbou?

Musím se přiznat, že Josef Kainar mě prostě vždycky dostane... Moc si ale vážím i mnoha současných básníků a textařů. S některými také spolupracujeme při přípravě nové desky. Například s Tomášem Belkem ze Sto zvířat nebo s Bogdanem Trojakem a Johannou Frankovou.

Kdo je váš největší pěvecký vzor? Nebo i hudební obecně, bez ohledu na nástroj...

Vzorů mám nespočetné množství. Pěvecký je Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Nina Simone, Chet Baker, z těch mladších například Jeff Buckley, Björk, Radiohead, Portishead, Florence and the Machine, Wild Beast, Little Dragon a velmi mnoho dalších.

Naskytl se vám v poslední době nějaký zásadní hudební zážitek? Na koncertě, při poslechu alba...

Zrovna včera, když jsme jeli na hraní s Lanugem, jsme v autě poslouchali krásnou hudbu kapely The Dø. Ještě teď mi to zní v hlavě. A koncert? Asi MGMT v Arše.

Rozhovor vedl Jakub Pech

Vladimír Merta si pozval kolegy, kteří lemují jeho dráhu

Devadesát devět ze sta lidí, kteří kontinuálně sledují českou hudební scénu alespoň od osmdesátých let, bezesporu uvede na otázku „Kdo je nejdůležitějším českým folkovým písničkářem?“ jméno Vladimíra Mertvy. Mnohostranně talentovaný skladatel, textař, zpěvák, výborný kytarista, příležitostný spisovatel a publicista, ale také vystudovaný architekt a filmař se v lednu dožil pětasedesátky. Narozeniny dodatečně oslaví s řadou svých hudebních přátel v Paláci Akropolis 18. května.

Spousta hostů, kteří do uzávěrky tohoto textu přijali pozvání zahrát si v průběhu výjimečného večera, krásně pokrývá muzikantské aktivity oslavence. Nepočítáme-li totiž Mertovu čistě sólovou tvorbu, která je nepochybně nejznámější a už od konce šedesátých let tvoří velmi silnou červenou nit procházející jeho kariérou. Vždy ji lemovaly nejrůznější spolupráce, společné projekty nebo alespoň veřejné jam sessions, ke kterým měl Merta odjakživa sklony.

Mezi hosty tak nebude chybět například Vladimír Mišík, rockový zpěvák, s nímž (a kromě něj také s Petrem Kalandrou a dalšími) Vladimír Merta založil a provozoval volné folkrockové sdružení Čundrground. Navíc – s Mišíkovou kapelou ETC..., která bude samozřejmě také přítomna, Merta právě natočil nové, tentokrát rockové

album Ponorná řeka, které by na koncertu mělo být pokřtěno. Jedná se o první Mertovo studiové album po neuvěřitelných třiatřiceti letech (předchozí titul P.S. je z roku 1978).

Dalším hostem bude Mertova spoluopora někdejšího folkového sdružení Šafrán Vlastimil Třešňák. I ten ukáže, že se lety dopracoval od někdejšího akustického projevu k rockovému soundu, který nyní provozuje se svým Třešňák Bandem.

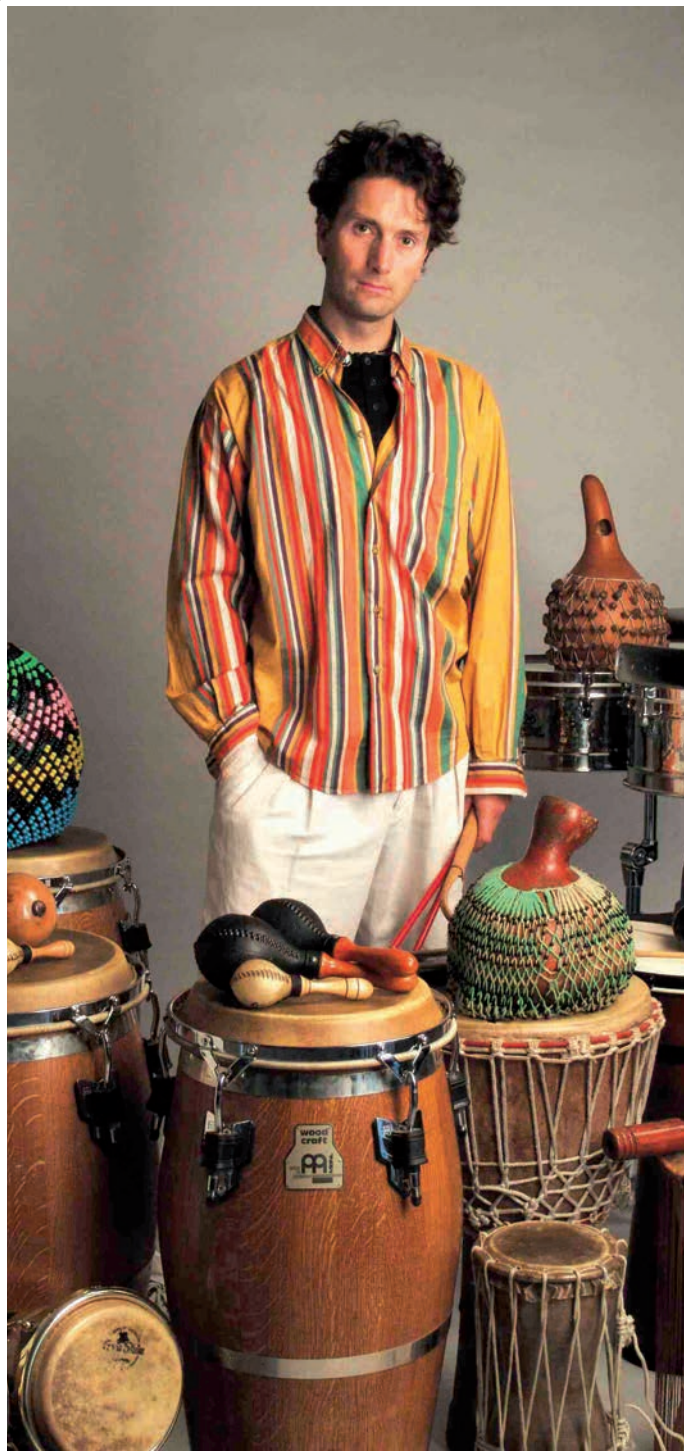
Každý další host bude zosobňovat některý ze spádů Vladimíra Mertvy a při společné hře s ním tak symbolizovat jeho nebývalou všestrannost. Se saxofonistou a flétnistou Jiřím Stivínem sdílí Merta lásku k hravé improvizaci, s cellistou Jaroslavem Olinem Nejezchlebou úzký vztah k moravskému folkloru, s harmonikářem Ondřejem Konrádem bluesové spodní proudy. Se zpěvačkou Janou Lewitovou se Merta už dlouhá léta zabývá židovskou, lidovou a starou hudbou, kytarista Václav Veselý byl zase na konci 80. let hlavní postavou prvního Mertova pokusu mít za zády rockovou kapelu – šlo o projekt Dobrá úroda. Není vyloučeno, že i ten jednorázově na pódiu Akropole ožije. Kdy už také jindy než o Mertových narozeninách, že?

Ondřej Bezr

Tam-Tam Orchestra

V Paláci Akropoli se chystá další divoká „Noc rytmů“ skupiny Tam-Tam Orchestra a bubeníků z I. školy samby Tam-Tam Batucada pod vedením Miloše Vacíka. Na společném pódiu vystoupí také dechová sekce, tanečníci a spousta dalších hostů. Celý projekt je vždy unikátní počtem účinkujících, kdy se aranžmá celého večera dělá speciálně pro jednu ročně pořádaný koncert – právě v Akropolis. Před rokem se zde křtilo DVD a CD – Live Akropolis, natočené na místním pódiu. Na Malé scéně se po koncertě představí projekt House Of Samba. Chcete-li se letně naladit, zatančit si a prožít jedinečnou Noc rytmů, máte možnost poslední květnový den!

MaPA_STŘÍPKY

Festival integrace Slunce

Tradiční známý pražský Festival integrace Slunce slouží k setkávání lidí se zdravotním postižením se zdravými v všech věkových kategoriích. Umění a kultura se tak stává prostředkem ke vzájemnému chápání a odbourávání bariér mezi lidmi.

Pražský bezbariérový Palác Akropolis, kde se festival každoročně odehrává, zve diváky na tuto událost 9. 5. – 13. 5. Na pódii obou sálů se představí mnohé pěvecké a herecké soubory, stejně tak i studenti s tělesným postižením, kteří zahrají svá představení.

Svým dílem přispěje i soubor Buchty a Loutky s představením pro děti Neposlušná kůzlátka, které zakončí celý festival.

Lidé z Paláce Akropolis

Michal Hons

Za technickou úroveň každého vystoupení nestojí pouze samostatné složky – umělec, zvukař, osvětlovač, které jako diváci vidíme v sále. V pozadí bývá „technická produkce“, mocný koordinátor, který má na starost zajišťování technického vybavení i jeho obsluhy. Tuhle funkci v Paláci Akropolis zastává Michal Hons.

Michal sice nejprve vystudoval obor ortopedický protetik, jenže rodinná tradice ho táhla k hudbě, a tak se po čase přihlásil na konzervatoř. Ke studiu a cvičení na bici připadalo v úvahu jen nějaké večerní zaměstnání. Nejprve pracoval jako pořadatelská služba v Lucerně a později si přibral i Palác Akropolis. „V podstatě jsem si prošel téměř celým provozem klubu, vyjma barů a restaurace. A postupem času, jak přibývalo zkušeností, jsem se dostal až na uvolněnou pozici technické produkce,“ shrnuje Michal svou dosavadní kariéru v Akropoli. Jeho práce však vždy není úzce spjata s Palácem Akropolis, technické zázemí zajišťuje i mimo něj takovým hvězdám jako je např. Dan Bárta či Kamil Střihavka.

A čeho si na žižkovském klubu cení? „Je to prostředí, které si stále udržuje nějaký svůj design i výraz, je místem setkání mnoha zajímavých i známých lidí. Je prostorem mnoha rozličných stylů i druhů umění.“ A z čistě profesního hlediska s nadšením dodává, že se zde blíží stavu, kdy bezvadně fungují jak personální, tak technické složky.

Ačkoliv si lze z pohledu jeho profese málokterý koncert v Akropoli bezstarostně užít, do budoucna se Michal Hons těší například na blížící se křest kapely Lanugo. Ovšem v době naší uzávěrky měl na obzoru především zdejší koncert Eddie Stoilow, skupiny, ve které sám hudební. Je pro něj hraní v místě pracoviště něčím zvláštním? „Ani ho neberu jako něco speciálního. Spíše mi to připomíná vystoupení před spolužáky na hudební škole, což bývá vždy jiné, možná o něco napínavější než vystoupení před lidmi, které skoro vůbec neznáte. Samozřejmě nějaká ta tréma vždycky je a kdo říká, že není, tak buď nemluví pravdu, anebo mu je jedno, jaký bude výsledek.“

Jakub Pech

Prager Zeitung

Schreibt deutsch. Denkt europäisch.
Und kostet nicht die Welt.

www.pragerzeitung.cz

Das Prager Tagblatt vor hundert Jahren Seite 7
Prager Zeitung
Die Wochenzeitung aus der Mitte Europas
www.pragerzeitung.cz

Nr. 41 | Donnerstag, 14. Oktober 2010 | 19. Jahrgang

Kč 50 | EUR 2 | SFR 3

AUS DEM INHALT

GESELLSCHAFT
Die kriminelle Laufbahn
von Radovan Krejčíř

KULTUR
Ein Gespräch mit dem
Filmregisseur Juraj Herz

REISE
Wohlfühltipps: Baden im Bier
oder eine Ballonfahrt

WIRTSCHAFT
Ausbau der Zugstrecke
München-Prag

PRAG(ER)LEBEN
„4+4 Tage in Bewegung“

PULVERTURM

Rauchzeichen

Lokale müssen seit einigen Wochen an ihren Türen bekannt machen, ob sie für Raucher oder Nichtraucher geeignet sind. Damit einher geht in Prag 5 ein Geheimnis, das nicht das Rauchzeichen mit der weißen Zigarette in schwarzem Dreieck außen angebracht hat, erhält zur Beförderung eine Stange Zigaretten.

Von der Teilnahme ausgeschlossen sind Besucher des Restaurants „Lape Flisco“ und des Cafés im Palác Křižík. Beide hatten schon lange vor der gesetzlichen Regelung sowohl Bereiche für Raucher wie Nichtraucher angedeutet als auch noch die altmodische Variante für Raucher (hier Zigarette in blauen Kreise). Um den von ihr rechtlich eingeführten Nichtraucherschutz stärker zu propagieren, hat die

her über 200 Millionen Kronen (etwa 8 Millionen Euro) teure Sanierung verantwortlich ist. Derzeit werden lediglich Restaurierungsarbeiten an der Treppe durchgeführt, die das gotische Bauwerk mit der Kampfhölle verbindet. In Kürze soll der Baubestand des Kreuzgangs

Karlsbrücke haben bereits nach der Jahrhundertflut 2002 begonnen. Damals beschädigte das Hochwasser zwei Pfeiler des nunmehr 653 Jahre alten Bauwerks. Seit 2007 finden etappenweise weitere umfangreiche

Gelbbrücke in Höhe von 130 000 Euro, da bei der Renovierung worden seien. Die vom Kulturministerium beauftragten

Sanierte Karlsbrücke

Erhalt der Brücke gilt als gesichert / Weitere Reparaturen folgen

Das 1307 im Auftrag von Kaiser Karl IV. errichtete Bauwerk ist eines der Wahrzeichen der tschechischen Hauptstadt.

Foto: AT

www.csm.cz/expatcenter

Verloren im Ausland?
Entdecken Sie die Bank, die Ihre Sprache spricht.

EXPAT-CENTER
TSCHENEISCHEN

Freie Büroflächen zu vermieten!

- Prag 5-Stodulky, Pekárska-Strasse
- Büroflächen ab 120 m²
- nahe der Deutschen Schule und einem Residenzausbau
- Flughafen 5 Minuten
- nahe Autobahn D5 Richtung Polen
- Preis ab 7 Euro/ m²
- ausreichend Parkplätze vorhanden

Info:
Handy: 00420-724 666 886
E-Mail: vokaty@sailer.cz

The only English language newspaper presents:

Night & Day

The
music guide
that **ROCKS!**

www.praguepost.com
www.praguepost.com/e-shop

Bad Clowns viděno...

Nový opus Spitfire Company potvrdil podivuhodnou návaznost této skupiny na poetiku pohybového divadla sedmdesátých osmdesátých let. Před pár lety, kdy se styl a výraz nynější Spitfire Comp. teprve tápavě vytvářel, to nevypadalo jako plus, spíše jako by se nedokázali strefit do své doby, jako by jejich představení byla taková „zastydlá osmdesátá“. V této chvíli, po inscenaci Nedotknutelných, a ještě výrazněji po premiéře Bad Clowns je zjevné, že revival je tu integrální součástí stylu. „Retro“ se legitimizovalo nynější kvalitou a můžeme se jen zamýšlet nad důvody těchto návratů u mladé divadelní generace.

Hned první vstup klauna na scénu je déjà-vu. Takhle by přece mohlo začínat nějaké někdejší sólo Ctibora Turby, jehož generace do pantomimy překládala existenciální nálady tehdejší absurdní dramatiky. Podobně jako kdysi Turba vstupuje v představení Spitfire Comp. dlouhý klaun, výmluvný chytrolín, kterého pálí podlaha pod nohama, (Petr Vaněk) do absurdního příbytku, nereálného, odcizeného, nesrozumitelného meziprostoru. Klaun je věčný bezdomovec. Jeho pět spoluklaunů, spoluobyvatel absurdity, hovoří všemi možnými jazyky včetně umělého; také mluví zvuky akordeonů – srdcerváčů. Zvláštní nostalgii sem vnáší ruština klauna Vasilije (Robert Janč), která je v jakémsi souladu s jeho bezprizorností a v jakémsi rozporu s jeho bicepsy. Na

scénu se klauni dostávají též absurdně – prapodivnými otvory ve zdi, slézají po žebřících končících v půli zdi a posedávají pak na židlích nalepených ve výšce. Ztroskotávají na scénu, aby tu prožili další sérii tragikomických kalamit. A v centru trůní v zadní nice, osvětlená jako madona (ale s knírem) vrchní akordeonistka (Marina Kantor). Pohybové tiky jako by nafasovali na Ministerstvu máklých kroků Monty Pythonů. Náběhy ke gagům vyznívají často do absurdního ztracena – jako u ustaraného zbrklého klauna Magritta (Irena Kristeková), který salutuje nutkavě a škubavě rukama i nohama. Právě tak absurdně se vytratí hudba akordeonu, který se v ruce klauna rozpadá vedví, a poté i ze zbylé části začnou pod jeho prsty vypadávat klávesy jako zuby ve snu (šlitrovsky nechápavý klaun Marcel v provedení Petra Reifa). Sama jména klaunů jsou lahůdkou pro fajnšmekry – patří význačným moderním umělcům dvacátého století – Marcel, Vasilij, Herman alias Arp, Ernst, Miró, Magritte.

Ani ne tak programově absurdní jako spíš věčně klaunská je hyperaktivní, utržená ze řetězu klaunka od pána boha Markéta Vacovská. Vpadne do představení až

někdy v polovině, ale hned ho roztočí do vrtule. „Miró, ne!“ stále ji před katastrofickým krokem krotí dlouhán. Její tělo je velmi výmluvné, i pouhé svalové zavlnění u ní působí jako gag. Nic jí není dost absurdní. Neodolatelná je scéna, v níž se její blondatá kštica stane mopem, nastrčeným na červené tyči klauna Marcela, který s ní vytírá podlahu, namáčí ji do kýble... Je však také přesná – jako všichni na scéně. Za uměleckou kázní, fungujícími strukturou a rytmem stojí inscenační tým v čele s Petrem Boháčem.

V závěru představení dostal sólo světelný design (Martin Špetlík). Mezi klaunským chaosem vybuchovaly a přesakovaly bludičky bílých i barevných světýlek, světla se připomínala z mnoha zdrojů, čekajících po čas představení na svou příležitost. Absurdní strojky, rozmístěné na stěnách v prostoru, které vypadaly jako pouhé pakárny šíleného scénografa (Paulina Skavová), vystrčily světelné drápky. Choreografie světla vyvrcholila jiskřením z několika zdrojů. Na konci, kdy k nám klauni sestoupí pod pódium, si spočítáme všechny akordeony. Je jich – jako klaunů – fakt šest.

Nina Vangeli

...dvěma!

Možná se také ptáte, zda je nejnovější inscenace skupiny Spitfire Company Bad Clowns tradiční klauniáda. Odpověď zní – ano i ne. Klauny s červenými nosy nevidíte. I když, v mírně parodované podobě, vlastně ano. V jedné scéně se objeví dvojice (Iris Kristeková a Petr Vaněk), s cukrářskými formičkami na nose, a bude se snažit se smutného playboye Vasilja (Robert Janč) rozesmát. Ten však na jejich adresu jen pronese: bad clowns.

Vše se odehrává v (i na) důmyslné trojstěnné scéně, která představuje protiatomový bunkr, v němž se sešla šestice lidí. K dorozumívání používají hatlamatilku, tedy jazyk připomínající maďarštinu (znalci ugro-finské jazykové skupiny jistě prominou). Občas se však vyskytne mezinárodně pochopitelné sdělení, jež jasně uvozuje daný stav – např. idiot, playboy nebo jen who is...

Z tohoto společenství se vymyká záhadný Ernst (Marina Kantor), který(á) svým vzezřením připomíná nejznámější dílo Marcela Duchampa – Monu Lisu s knírkem. Asi se také budete ptát: Who is Ernst? Je usazen v jakémsi výklenku ve stěně, hraje na akordeon a z úst se mu linou blíže nespecifikovatelné zvuky. Že by to byl

představitel všemi ostatními přijímaného náboženství Sababa (což v hebrejštině znamená paráda)?

Nedobrovolné soužití v post-atomovém věku s sebou samozřejmě přináší nesnáze, které jsou zdrojem většiny výstupů – energie se musí vyrábět šlapáním na kole, alkohol se louhuje z ponožek, zubním kartáčkem se čistí nejen zuby, ale i nos a uši. Asi v polovině představení však nabudete pocitu, že se přece jen nejedná pouze o jednotlivé výstupy, ale odehrává se i příběh – přijde dívka označena jako Blonde bombe (Markéta Vacovská), pánové se o ni poperou, nastane usmiřování rozlíceného Vasilja (možná vás také napadne, zda je zcela náhodou nejagresivnější spoluobčan ruského původu). Ten nakonec zpochybní i celou divadelní iluzi – upozorní, že židle může viset na stěně pomocí magnetů a igelitové pytlíky, které drží válcovitý tvar či knírek na tváři jedné z protagonistek, jsou jen triky.

V samém závěru je dokonce „zbourána“ neviditelná čtvrtá stěna a herci s akordeony přistoupí blíž k publiku, aby navázali kontakt. Nežádoucí interaktivita se však bát nemusíte. A špatných klaunů také ne.

Lenka Dombrovská

8. Fresh Film Fest

Mezinárodní festival debutů a studentských filmů

Fresh Film Fest je mezinárodní soutěžní filmový festival, zaměřující se především na studentskou a debutovou tvorbu. V pěti dnech představuje festival každoročně širokou přehlídku současné školní a debutové filmové produkce a hostí řadu profesionálních produktů a vzdělávacích programů. V průběhu festivalu se představí na 150 filmů z celého světa, na 50 z nich v oficiálních soutěžních festivalových sekcích. Soutěže celovečerních debutů a studentských filmů doplňují zvláštní uvedení, pocty a retrospektivy a řada distribučních premiér a jedinečných uvedených snímků renomovaných autorů.

Festival vznikl v roce 2004 a navázal tak na tradici mezinárodního přehlídky studentských filmů Cilect Rife, která se v Karlových Varech konala bienálně od roku 1977 až do 1991. V roce 2010 festival změnil místo konání a přesunul se do Prahy, kde se konal v artových kinech Aero a Světozor, divadle Ponec, Paláci Akropolis a na dvou letních scénách.

Fresh Film Fest se bude v roce 2011 konat opět v Praze a kromě soutěžního programu studentských snímků a soutěže prvních a druhých celovečerních filmů představí opět průřez aktuálním děním na poli tvorby mladých filmařů z celého světa. Mimo tradiční retrospektivy a pocty výrazným a nestárnoucím klasikům světové kinematografie festival v letošním roce představí tematickou sekci hraných, dokumentárních i krátkometrážních filmů jejichž pojítkem je téma „vzdor“.

Součástí festivalu bude stejně jako v minulých letech doprovodný program složený z koncertů divadelních představení, výstav, workshopů a seminářů s hosty a již tradičního designového Fresh Shopu. Festivalu budou i v letošním roce předcházet filmové procházky s projekcemi na fasády budov v centru Prahy Fresh Film Walks.

FRESH FILM FEST

FRESH
FILM FEST
25.—29.08
2010
PRAHA

Radek Bártík

Focení se věnuje téměř patnáct let. Muziku a fotoaparát miluje, jak on sám říká. Většina jeho fotografické pozornosti a úsilí se tak točí okolo koncertní fotografie. Od toho se odvíjí i obsah a zaměření web magazínu B.T.S. MUSIC MAGAZINE (www.btsmusicmagazine) pro který, pracuje. Fotografování patří mezi jeho největší koníčky, živí se však tetováním. Zastihnout jej můžete v centru

Plzně, kde se nachází jeho tetovací salon, anebo v pražském Paláci Akropolis, který je jeho takřka domovskou scénou. Nejen zde zachycuje čoučkou objektivu svého Canonu interprety, kteří vystupují pod renomovanými pořádajícími agenturami jako Rachot/Respect Festival, Obscure Promotions/festival Brutal Assault a další, se kterými dlouhodobě spolupracuje.

Resumé

4 – 5 **Žižkov Sobě** 31. 05.–26. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

8 – 9 **Bílé divadlo Ostrava** (*Žižkov Sobě*) 05. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

10 – 15 Spitfire Company: **Traffic Dance** (*Žižkov Sobě*) 19. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

16 – 17 Phase - „**IllumiNATION**“ na budově kostela Nejsvětějšího srdce Páně (*Žižkov Sobě*) 06. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

18 **I. Pražské mistrovství středních škol ve stolním fotbale** (*Žižkov Sobě*) 18. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

19 – 20 Hudební večer: **STO ZVÍŘAT,ŠVIHADLO, CCTV ALLSTARS** (*Žižkov Sobě*) 08. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

21 **Sportovně edukativní den pro rodiče a děti** (*Žižkov Sobě*) 26. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

21 Vernisáž výstavy **MŮJ DOMEČEK** (*Žižkov Sobě*) 31. 05. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

22 – 23 Teatr Novogo Fronta: **PHANTOMYSTERIA** (*Žižkov Sobě*) 12. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

24 – 25 **KULTURNĚ-SPORTOVNÍ DEN** – závody na in-linech, kolech a koloběžkách, exhibice (*Žižkov Sobě*) 11. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

26 – 27 EuroConnections: **Chinese Man** (FR) + **Kapitán Demo** (CZ), **DJ's Radia** 09. 06. 2011

Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Městské části Praha 3, Hlavního města Prahy

30 – 31 **Terrakota** (PT) + **Pub Animals** (CZ) 26. 05. 2011, Palác Akropolis

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Rádía 1

32 – 33 *Music Infinity: The Mountains (USA) + support ODDI (CZ) 17. 05. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Rádía 1

34 – 35 *Respect Festival: Souad Massi (Alžírsko, FR) 11. 06. 2011, Ostrov Štvanice*
Pořádá Rachot Production. Spolupořadatelem jsou Městská část Praha 3, Hlavní město Praha. Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR

36 – 37 *Respect Festival: Wang Li (Čína, FR) 11. 06. 2011, Ostrov Štvanice*
Pořádá Rachot Production. Spolupořadatelem jsou Městská část Praha 3, Hlavní město Praha. Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR

38 – 39 *Respect Festival: Staff Benda Bilili (Kongo) 12. 06. 2011, Ostrov Štvanice*
Pořádá Rachot Production. Spolupořadatelem jsou Městská část Praha 3, Hlavní město Praha. Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR

40 – 41 *Dominic Miller & Band (UK) 02. 06. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Junior klub Na Chmelnici

42 – 43 *Lanugo (CZ) 10. 06. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Junior klub Na Chmelnici

44 – 45 *Narozeninový koncert Vladimíra Mertý (CZ) 18. 05. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Junior klub Na Chmelnici

46 *Tam Tam Orchestra (CZ) 31. 05. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Junior klub Na Chmelnici za podpory Městské části Praha 3

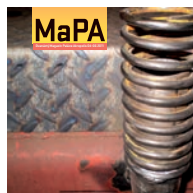
47 *Festival Integrace Slunce 09.–13. 05. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá SUKUS o.s. ve spolupráci s Junior klubem Na Chmelnici a Art Frame Palác Akropolis s.r.o.
Za podpory: Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3, Ministerstva kultury ČR

51 – 53 *Spitfire Company: Bad Clowns 01.–2. 05 2011, Palác Akropolis*
Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy

54 – 55 *Fresh Film Fest 24.–28. 08 2011*

56 – 57 *Radek Bártík – výstava fotografií 01.–30. 06. 2011, Palác Akropolis*
Pořádá ART FRAME Palác Akropolis s. r. o., za podpory Hlavního města Prahy

Změna programu vyhrazena.

DVANÁCTÉ ČÍSLO KVĚTEN – SRPEN 2011

Městská část Praha 3

MHMP podporuje v roce 2011 projekt Palác Akropolis 2010 - 2013 částkou 15 021 000,-Kč.

POKLADNA /CAFÉ /TICKETS tel. +420 296 330 913, po-pá / mon-fri 10.00–24.00
so+ne /sat+sun 16.00–24.00 Předprodej vstupenek také v sítích Ticketpro a Ticketportal
Rezervace vstupenek na divadelní představení dVA končí den předem – dVA@palacakropolis.cz
Předprodej vstupenek sítě Ticketpro v Kavárně Paláce Akropolis po-pá / mon-fri 10.00–21.00,
so+ne /sat+sun 16.00 – 21.00
RECEPCE /OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912, info@palacakropolis.cz,
RESTAURANT AKROPOLIS rezervace /reservations tel. +420 296 330 990-91
denně /open daily 11.00–01.00
JUNIOR KLUB příspěvková organizace Prahy 3, tel. +420 296 330 961, info@junior-klub.cz

MaPA – Magazín Paláce Akropolis

Vydává **Art Frame Palác Akropolis, s.r.o.**, Kubelkova 27, Praha 3, IČ 27172376, DIČ CZ 27172376
Vychází třikrát ročně, dvanácté číslo vyšlo 20. 5. 2011
MK ČR E 19298

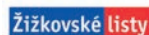
ŠÉFREDAKTORKA Ester Starman

PRÍSPEVATELÉ Michaela Půčiková, Kateřina Eva Lančí, Vladimír Hulec, Jakub Pech, Karel Veselý,
Ondřej Stratilík, Jiří Špičák, Petr Dorůžka, Ondřej Bezr, Nina Vangeli, Lenka Dombrovská,
DESIGN, GRAFICKÁ ÚPRAVA, OBÁLKA Carton Clan cartonclan.cz

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK Janova dílna

www.palacakropolis.cz

LIDOVÉ NOVINY

